

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Сумський державний університет
Факультет іноземної філології та соціальних комунікацій
Кафедра журналістики та філології

«До захисту допущено»

Завідувач кафедри

_____ В. О. Садівничий

___ _____ 2023 р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на здобуття освітнього ступеня магістр
зі спеціальності 061 Журналістика
освітньо-професійної програми Журналістика на тему
АВТОРСЬКИЙ МЕДІАПРОЄКТ: СТВОРЕННЯ Й ПРОСУВАННЯ
ПОДКАСТУ

Authors media project: creation and promotion of a podcast

Здобувачки групи ЖТ.м-21 Москович Марини Миколаївни

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

Керівники: доц., канд. наук із соц. комунік. І. Л. Гаврилюк

редактор новин загальноукраїнського інформаційного телеканалу «Ми – Україна» К. Ю. Серета

Консультант з іноземної мови: асист. кафедри журналістики та філології
О. А. Іщенко

Суми – 2023

Москович М. М. Авторський медіапроект: створення й просування подкасту [Текст] : робота на здобуття кваліфікаційного ступеня «магістр» ; спец. 061 – журналістика / М. М. Москович ; наук. керівник І. Л. Гаврилюк, К. Ю. Серeda. Суми : СумДУ, 2023. 80 с.

Робота присвячена створенню подкасту на літературну тематику, який сприятиме розвитку та популяризації читацької культури в Україні. У роботі представлено авторський подкаст як платформу для обговорення та обміну враженнями, яка допоможе створити серед слухачів читацьку спільноту з сумісними цінностями.

Авторська добірка представлена у форматі відео- та аудіоподкастів.

Актуальність нашого дослідження полягає в тому, що після початку повномасштабного вторгнення росії в Україну багато українців відмовилися від російського контенту, тож попит на якісний контент українською мовою суттєво зріс. Зокрема, це стосується й різноматематичного медіаконтенту. У нашому випадку – на літературну тематику. Представлена робота покликана заповнити цю прогалину.

Магістерська робота викладена на 74 сторінках: містить вступ, пояснювальну записку (два розділи та шість підрозділів), висновки, творчий доробок, список використаних джерел, 9 ілюстрацій.

Ключові слова: подкаст, література, аудіо, відео, читання, випуск, епізод, мультимедійність.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	5
1. Обґрунтування необхідності інформаційного продукту.....	5
1.1. Опис практичної проблеми, що розв’язується у кваліфікаційній роботі	5
1.2. Стратегії розповсюдження подкасту. Аналіз матеріалів конкурентів	7
1.3. Опис методики та обраної концепції, на яких ґрунтується робота.....	9
2. Специфікація виконаної роботи.....	17
2.1. Авторський задум.....	17
2.2. Цільова аудиторія.....	21
2.3. Аналіз представлених матеріалів.....	22
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ.....	30
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	70
ВИСНОВКИ.....	73

ВСТУП

Актуальність полягає в тому, що після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну багато українців відмовилися від російського контенту й зараз в пошуках якісного українськомовного медійного продукту. Тема літератури та популяризації читання актуальна останнім часом як ніколи, оскільки ми живемо в епоху перенасичення інформацією; люди рідко читають щось, окрім новин. Читання різноманітної літератури допомагає розширити кругозір, сприяє самопізнанню, культурному розвитку та особистісному зростанню. Регулярне читання вдосконалює мовні навички, розширює словниковий запас і розвиває уяву. Тож популяризація цієї теми важлива не лише для розвитку окремих людей, а й для суспільства в цілому.

Подкасти з'явилися відносно нещодавно та пережили стрімке зростання популярності з настанням пандемії коронавірусу в 2020 р. Цей процес не стихив ходу й досі, приваблюючи нову аудиторію, яка слухає та дивиться подкасти як для розважальних, так і для освітніх цілей.

Метою магістерської роботи є розробка й просування власного відео- та аудіоподкасту під назвою «Сумбурні підсумки», який спрямований на популяризацію читання.

Для досягнення поставленої мети необхідно виконати такі **завдання**:

- створити мультимедійний інформаційний продукт;
- обґрунтувати необхідність власного творчого доробку;
- описати специфікацію виконаної роботи;
- проаналізувати матеріали конкурентів і порівняти їх зі своїми.

Практична значущість полягає в популяризації продуктів, послуг чи ідей у форматі подкастів. Подкасти можуть бути корисним ресурсом для особистого розвитку, розширення бізнесу, підвищення свідомості та комунікації з аудиторією.

Поєднання такої важливої теми, як популяризація читання та актуального нині формату подкастів, допоможе створити потужний майданчик для спілкування й обміну думками серед українськомовних користувачів. Результати роботи можна використовувати під час викладання таких журналістських дисциплін, як «Телерадіовиробництво», «Медіатехнології та медіатехніки», «Новітні медіа».

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1. Обґрунтування необхідності інформаційного продукту

1.1. Опис практичної проблеми, що розв'язується у кваліфікаційній роботі

За даними дослідження «Як читають українці під час повномасштабної війни – 2023», яке провели Український інститут книги, 17% опитаних українців щодня читають книги, що удвічі більше, ніж у 2020 р. У той же час 62% опитаних не придбали жодної книги за рік. У 2023 р. 17% респондентів щодня читали книги на дозвіллі. У 2020-му ця частка становила 8%, а у 2018-му – 11%. Відсоток людей, які ніколи не відпочивають із книгами, коливається від 30% до 33% упродовж останніх трьох років [20].

Відповідно до результатів дослідження, спостерігаємо, що за останній рік інтерес до читання зріс, тому вважаємо, що ці результати потрібно не лише закріплювати, а й збільшувати. Ми живемо в час розвитку інформаційного простору, доступ до інформації стає простішим, а її різноманіття вражає. У молодих людей може знижуватися мотивація читати книги через величезну кількість різного розважального контенту. Також причиною низької мотивації читати може бути недостатня кількість якісного українськомовного контенту, присвяченого цій темі.

Для України ця порушена тема надважлива, оскільки ми довго перебували під впливом московської так званої культурної експансії. Ще десять-п'ятнадцять років тому було важко знайти літературу для себе українською мовою: перекладалися лише деякі твори і обмеженим тиражем. Найпопулярніші книги були в російському перекладі, а тиражувати їх ще й українською було не вигідно.

Із настанням повномасштабної війни для багатьох стало принциповим питанням мови контенту, який вони споживають, та громадянство його автора. Через те що багато українців відмовилися від російського та російськомовного контенту, у вітчизняному медійному просторі спостерігається великий попит на якісний контент українською мовою.

Створення медійного продукту на літературну тематику може допомогти підвищити популярність творів та авторів/авторок, які будуть фігурувати в обговоренні, а також сприятиме підвищенню інтересу до читання. За допомогою формату обговорень – цікавих розмов та обміну власними враженнями – можна залучити до читання нових людей.

Ефективним інструментом у цьому може стати подкаст, оскільки він поєднує в собі освітній та розважальний аспекти, має низку переваг, до прикладу, зручність у споживанні контенту й доступність. Подкасти можна завантажити для прослуховування офлайн, або слухати без завантаження, якщо є доступ до інтернету. На вибір існує безліч платформ для цього, а слухати їх можна під час мандрівок, прогулянок, під час виконання хатніх справ чи приготуванні їжі, у транспорті.

Наша кваліфікаційна робота спрямована на те, щоб зробити читання привабливим способом дозвілля для ширшого кола молоді та дорослих людей. Подкаст може стати платформою для обговорення, обміну враженнями та рекомендаціями, допоможе створити серед слухачів читацьку спільноту та викликати емоційний зв'язок поміж ними, із ведучими подкасту та світом літератури, що допоможе сформувати звичку читати на регулярній основі.

1.2. Стратегії розповсюдження подкасту. Аналіз матеріалів конкурентів

Для того щоб створити успішний подкаст-проект, важливо опиратися не лише на якість контенту, слід приділити багато уваги його розповсюдженню та просуванню.

Успіх подкасту безпосередньо залежить і від платформи, на якій він буде опублікований: наскільки вона популярна серед користувачів, чи легко та комфортно нею користуватися, чи є безкоштовний тарифний план і кількості реклами на ній.

У дослідженні «Послухай мене. Як розвивається ринок подкастів в Україні та світі» О. Дубенська пише: «На перше місце серед найпопулярніших платформ для прослуховування подкастів у 2020 році піднявся YouTube. Далі йдуть Apple Podcasts, Spotify і Google. Цікаво, що серед міленіалів (18–34 роки) лідирує Spotify» [13].

При цьому аудиторія слухає подкасти до 6 годин на день. «Частка активних слухачів подкастів істотно зросла – з 32% у липні 2017 року до 39% у липні 2020 року. Найбільш виражений цей тренд серед жінок (зростання з 24% до 32%) та міленіалів (зростання з 34% до 46%)» [13].

Тож серед найпопулярніших платформ в Україні ми можемо виділити: YouTube, Spotify, Apple Podcasts та Soundcloud. Ми детальніше розглянемо принцип роботи YouTube та SoundCloud.

YouTube – найпопулярніший у світі відеохостинг. Користувачі мають доступ до контенту з усього світу, можуть переглядати його, залишати коментарі, ділитися відео та безкоштовно завантажувати власні.

Цю платформу найчастіше використовують для публікації відеоподкастів, оскільки вона пропонує безліч корисних інструментів для адміністрування та просування відео, перегляду аналітики та комунікації з мільйонною аудиторією самого хостингу.

SoundCloud – це онлайн-платформа для розповсюдження аудіо, яка дозволяє користувачам завантажувати, просувати та ділитися музикою, подкастами та іншим аудіоконтентом. Вона широко використовується музикантами, подкастерами та аудіотворцями для охоплення широкої аудиторії. Ця платформа надає інструменти для просування вашого подкасту. Ними можна ділитися в соціальних мережах, вбудовувати їх на будь-який вебсайт або блог, а також використовувати рекламні функції SoundCloud, щоб охопити ширшу аудиторію.

Використовуючи SoundCloud, можна взаємодіяти зі своїми слухачами, відповідаючи на коментарі до подкастів. Користувачі можуть стежити одне за одним і шукати для себе цікавий контент.

Також плюсом цієї платформи можна назвати здатність відслідковувати статистику за допомогою спеціальних інструментів аналітики: кількість відтворення, вподобання, коментарі та географічне розташування слухачів.

Серед популярних літературних подкастів в Україні ми виділили:

– *Подкаст «Української правди» та Українського інституту книги під назвою «Ранкова доза».* У ньому гості розповідають про свою улюблену літературу, діляться рекомендаціями та читають.

– *Подкаст «Станція 451» від The Village Україна.* На ньому обговорюють книги та біографії їх авторів.

– *«Книгосховище» від Суспільне Культура.* На ньому говорять про те, що робить українську культуру такою цікавою, порушується тема зв'язків України з європейською та світовою культурою.

Оглянувши подкасти в українському інформаційному просторі, ми дійшли до висновку, що багато медіа створюють свої подкасти. Проте темі культури, читання та літератури приділено набагато менше уваги, аніж темам політики чи новин.

Жанр літературних подкастів активно розвивається та пропонує користувачам різноманітний контент. Те, що багато з цих подкастів створені на базі медіа, дає перевагу у просуванні та дозволяє знайти своїх слухачів.

Такі подкасти часто мають нових гостей у кожному випуску, що допомагає охопити більший обсяг інформації та допомагає дізнатися про різний досвід. Водночас через це в аудиторії не встигає виникнути емоційний контакт з усіма спікерами, на відміну від подкастів у блогах, де ведучі частіше за все незмінні. Подкасти в блогах та соціальних мережах відзначаються неформальністю спілкування та створенням комфортної, дружньої атмосфери для читача чи слухача.

1.3. Опис методики та обраної концепції, на яких ґрунтується робота

Творчий доробок складається з двох випусків подкастів, які адаптовані під аудіо- та відеоформат, двох зображень-обкладинок до них, логотипу, банеру, двох тизерів та чотирьох коротких відео для просування в соціальних мережах.

Популярність подкастів постійно зростала, проте з настанням карантинних обмежень у 2020–2021 рр. вони перетворилися на тренд.

Слово «подкаст» (англ. «podcast») пішло від слів I-Pod, тобто MP3-плеєр і слова «broadcast», тобто «транслювати». «До сьогодні точаться суперечки навколо дати виникнення подкастингу та імені першовідкривача цього виду аудіодіяльності. Вважається, що перші кроки були зроблені ще у 1993 р., коли Марк Маламуд з «Інтернет-радіо» запропонував завантажувати аудіофайли з різними розмовними радіопрограмами через відповідні програми (Bottomley, 2015). У нульових інтернет-розробники експериментували з технологіями перенесення аудіо у RSS-поточках. Програміст Дейв Вінер за підтримки віджея з MTV Адама Каррі вирішили

модернізувати RSS і у версії 0,92 додали до потоку аудіофайл. 20 січня 2001 р. у день інаугурації Джорджа Буша RSS-потік поширив разом із текстом пісню «US Blues» групи Grateful Dead», – пише О. Кирилова в роботі під назвою «Подкастинг як перспективний напрям медіадіяльності» [16, с. 78].

Дослідниця додає, що з часом Дейв доповнив стрічку ще декількома піснями Grateful Dead. 9 вересня 2003 р. він створив архів з 48 аудіоінтерв'ю радіожурналіста та автора блогу Radio Open Source Кріса Лайдона. Цей архів він вивантажив на сайт, де досі можна його завантажити (<http://cyber.law.harvard.edu/blogs/audio/lydonInterviews.zip>).

Е. Мендуні зазначає, що невеликий розмір файлу MP3 без шкоди для якості звуку став значним проривом у технологіях. Типовий аудіозапис може бути перетворений у велику кількість mp3 файлів залежно від якості звуку. Найгірша якість звуку дає мінімально можливий mp3, тоді як найкраща якість – файл, який все ще в 10 разів менше, ніж оригінальний нестиснутий запис [8, с. 9].

Спочатку подкасти існували лише в аудіоформаті, оскільки їх слухали на плеєрі. Проте згодом цей формат розвинувся – і до звуку додалося ще й відео. У своєму дослідженні «Що таке подкасти і як ними користуватися?» А. Бойчук пише: «Подкасти – це збірка серійних аудіофайлів в основному на одну тему або з однією метою» [11]. За словником англійської мови, Dictionary.com, «подкаст» являє собою цифровий аудіо-, відеофайл або запис, зазвичай виступає в якості частини певної серії, що може бути завантаженим з вебсайту на медіаплеєр чи комп'ютер» [5].

Тематика випусків може бути різноманітною, проте вони всі об'єднані загальною темою. Перевагою цього жанру є широкий вибір: вони можуть бути розважальні, наукові або освітні.

На противагу програмі на телебаченні чи радіо, подкасти можна слухати чи переглядати в будь-який зручний час, а у вільному доступі є записи попередніх випусків.

Дослідник О. Сушкевич пише: «З технічної точки зору подкасти – це такий аудіоматеріал, який подібний до радіопередачі чи вистави, його можна дібрати із широкого різноманіття тем, таких як: спорт, політика, подорожі, кулінарія, музика тощо. До подкастів звертаються будь-коли, а кожен подкаст є одним епізодом, який прослуховують із будь-якого пристрою» [22].

Жанрова структура подкастів досі чітко не сформувалася. Дослідники та контентмейкери продовжують пропонувати нові категорії, які вбирають у себе структурно-функціональну специфіку аудіоісторій. До того ж, сучасні технології не припиняли розвиватися, тож з'являються все нові техніки створення контенту, його поширення та аудиторної взаємодії.

У своїй статті П. Мірошніченко зазначає: «Подкаст цілком упевнено можна назвати медіатрендом, адже він успішно еволюціонує в унісон із розвитком, удосконаленням онлайн-технологій, мобільних розваг. Одна з найважливіших вимог до засобу комунікації – доступність – нині набула ширшого значення: доступність полягає не тільки в технічній простоті користування засобом, з мінімальними витратами часу, фізичних і моральних зусиль, а й у його змістовій доступності» [18, с. 111].

Подкасти можна умовно поділити на види: розважальні, інформаційні та освітні.

Розважальні подкасти не мають зазвичай конкретних функцій, для них характерна легка подача, яка допоможе слухачеві розслабитися та підняти настрій.

В інформаційних подкастах висвітлюють та обговорюють актуальні новини, політику, економіку або соціальні питання.

Формат освітніх подкастів передбачає отримання нових знань у різних галузях науки, мистецтва чи психології. Цей формат доволі популярний, оскільки дозволяє розширювати свій кругозір у ненапруженій формі.

У своїй статті «Комплексний гайд маркетингу аудіоконтенту» О. Санто виділяє 8 типів подкастів:

– Інтерв'ю;

- Розмовні подкасти;
- Подкаст-монолог;
- Розповідь / подкасти-розслідування;
- Подкасти круглого столу;
- Театральні / художні подкасти;
- Подкасти з перепрофільованим контентом;
- Гібридні подкасти [9].

Формат подкасту-інтерв'ю зазвичай передбачає одного або двох ведучих, які розмовляють з гостем (або гостями). У цьому форматі гість ділиться своїм досвідом або думками з певної теми, галузі чи питання. Ведучий такого формату повинен мати особливі навички, щоб розговорити гостя і заохотити його ділитися цікавими історіями.

Розмовні подкасти – чи не найпопулярніший жанр подкастів, який дуже схожий на традиційні радіопередачі. У цьому форматі ведучі ведуть бесіди на певні теми. Часто обговорюють актуальні новини та коментують їх. У розмовні подкасти також можуть бути залучені гості. Ведучі цього формату мають бути добре знайомими та/або вміти гарно імпровізувати, оскільки сценарію у розмов немає.

Монологічні подкасти, або сольні подкасти, мають одного ведучого, який говорить протягом усього епізоду. Зазвичай такі подкасти веде людина, яка є експертом у певній галузі. Слухачі обирають такі подкасти, щоб дізнатися про певну тему або отримати експертну думку про конкретні події.

Перевага подкасту-монологу полягає в тому, що він не залежить від інших людей. Ведучому не потрібно підлаштовуватися під гостей або узгоджувати розклад з іншим ведучим. Однак цей стиль вимагає чималої кількості знань з теми.

Подкасти-розповіді та подкасти-розслідування допомагають слухачам зануритися в історію. У цьому форматі один або кілька ведучих розказують цілу або частину якоїсь історії. Такі подкасти можуть залучати багато ресурсів, зокрема й часових.

Подкасти для круглих столів, або панельні шоу, включають постійну або змінну групу ведучих, які коментують та обговорюють певні теми. Часто є головний ведучий, який веде кожен епізод, а співведучі йому допомагають. Такі подкасти часто намагаються зробити так, щоб їхні слухачі відчували себе частиною закритого клубу. Наприклад, давні слухачі будуть розуміти локальні жарти та особистісні характеристики ведучого більше, ніж ті, хто нещодавно долучився до програми.

Художній подкаст, або театральний подкаст, є трендом останніх років. У цьому форматі ведучий емоційно розповідає історію, що може нагадувати аудіокниги. Також може бути залучена ціла команда акторів та звукорежисерів для створення в слухачів вражень.

У цьому форматі ведучі подкастів прагнуть створити вигадані світи, які розважають слухачів. Це вимагає певного рівня креативності та досвіду, щоб їх зацікавити. Хоча цей формат не вимагає стільки досліджень, як інші в цьому списку, він все одно передбачає багато роботи.

Процес переформатування контенту дозволяє підвищити залучення аудиторії. Одна й та сама історія може з'являтися в друкованому, відео- та аудіоформаті. Цей формат добре працює для брендів, які вже виробляють багато контенту. Наприклад, якщо бізнес має значний обсяг контенту в блозі, кожна публікацію можна перетворити на окремий епізод подкасту. Це фактично дасть подвійний обсяг контенту й дозволить охопити сегмент цільової аудиторії, яка віддає перевагу аудіоконтенту, а не письмовому формату.

Подкасти – дуже гнучкий формат, який дозволяє змішувати та поєднувати різні формати, щоб створити власний стиль. Наприклад, подкастер, який має досвід у певній предметній галузі, може вести подкаст у монологічному стилі та час від часу брати інтерв'ю у гостей. Аналогічно, панельне шоу може ділити кожен епізод на сегменти, зокрема місце для монологу головного ведучого.

Сучасний подкастинг активно залучає не тільки звук, а й відео та різноманітні форми інтерактивності.

Аудіоподкасти не вимагають дорогого технічного забезпечення. Звісно, що для якісного звуку потрібні професійні мікрофони, проте для початку буде достатньо звичайного диктофону.

Відеоподкасти передають невербальну інформацію, а до інтонації, голосу додається міміка та вираз обличчя спікера, що дуже впливає на сприйняття сказаного, тобто з їхньою допомогою людина отримує і засвоює максимальну кількість інформації. Цей вид подкастів дозволяє залучити максимум органів чуття, що впливає не лише на сприйняття інформації, а й на концентрацію уваги слухача на контенті.

О. Дмитровський наводить чіткий алгоритм створення вдалого подкасту:

- 1) Вибір теми подкасту;
- 2) написання шоунотів – списку тез, за якими розповідатиметься в подкасті;
- 3) власне запис подкасту;
- 4) монтування подкасту, вилучення зайвого, додавання музичного оформлення чи спеціальних ефектів;
- 5) публікування подкасту на власному сайті чи на спеціальному сервері [12, с. 210].

Для запису якісного подкасту не завжди потрібне дороге професійне обладнання. Сучасний ринок пропонує різноманітну техніку на різний бюджет та для різних потреб, можливо, частина технічних засобів у вас вже є.

Опираючись на наш досвід у записі подкастів, ми підготували перелік необхідного обладнання:

- Петличний мікрофон для кожного спікера.

Спробуйте записувати в тихому приміщенні з мінімальним відбиттям звуку. Ми пропонуємо використовувати петличні мікрофони, оскільки вони

найдешевші й записують хорошу якість звуку, до того ж для них не потрібен тримач чи підставка, як для звичайних мікрофонів, оскільки вони кріпляться безпосередньо до одягу спікера.

- Камера (або декілька для крупних планів).

Для запису зображення необхідна відеокамера. Вона може писати загальний план, або, якщо є можливість, можна поставити окрему камеру на крупний план кожного спікера, так відео буде виглядати динамічнішим, а якість відео вищою. Якщо у вас немає відеокамери, можете скористатися своїм телефоном, адже сучасні смартфони також можуть записувати відео високої якості.

- Освітлення.

Для запису якісного відео необхідне хороше освітлення у приміщенні. Із цим можуть допомогти софтбокси, які випромінюють м'яке світло, або лампи з натягнутою на них білою тканиною. Якщо цього обладнання немає, можна робити запис при денному освітленні. При цьому важливо, щоб у приміщенні були вікна, через які добре проходить світло, а спікери були розміщені обличчями до них.

- Штатив для камери.

Штатив допоможе утримувати ваше обладнання та уникнути тремтіння зображення. Можна скористатися як професійним обладнанням, так і змайструвати його з підручних матеріалів: поставте камеру на столі, щоб досягти потрібної висоти (можна використати книжки або інші підставки), та переконайтеся, що обладнання зафіксоване.

- Ноутбук або телефон.

Ці пристрої необхідні спікеру для слідкування за сценарієм та за часом. Також комп'ютер знадобиться для монтажу відео- та аудіозапису.

Для запису подкастів нашої кваліфікаційної роботи ми обрали приміщення бібліотеки Сумського державного університету, для запису відео використовували професійні відеокамери, а для запису звуку – петличні мікрофони. Для того щоб охопити ширшу аудиторію, ми вирішили

адаптувати подкасти під аудіо та відеоформати, а для публікації обрали платформи YouTube та SoundCloud.

2. Специфікація виконаної роботи

2.1. Авторський задум

Робота присвячена створенню власного подкасту в розмовному жанрі на літературну тематику. У кожному випуску обговорюється новий автор чи авторка та його чи її твори. Авторський задум роботи полягає в тому, щоб популяризувати читання серед українців.

Назва подкасту – «Сумбурні підсумки». Ми обрали її через те, що вона вже може вважатися впізнаваною у нашому місті, оскільки одна із ведучих – засновниця читацького клубу з цією назвою, який діє в Сумах.

Ми розробили два випуски подкастів у відео форматі і завантажили їх для перегляду на YouTube, плейлист доступний за посиланням – <https://www.youtube.com/playlist?list=PLHt10-UepmXvYsub-YmrzkMIy7kVWcPj>.

Також ми адаптували кожен випуск під аудіоформат для завантаження на платформу SoundCloud для тих, хто не хоче сидіти перед екраном, а надає перевагу прослуховуванню на ходу.

Кожен випуск доповнено обкладинками, які виконані в одному стилі. На них зображено спікерок та написано тему випуску (рис 2.1 та 2.2).

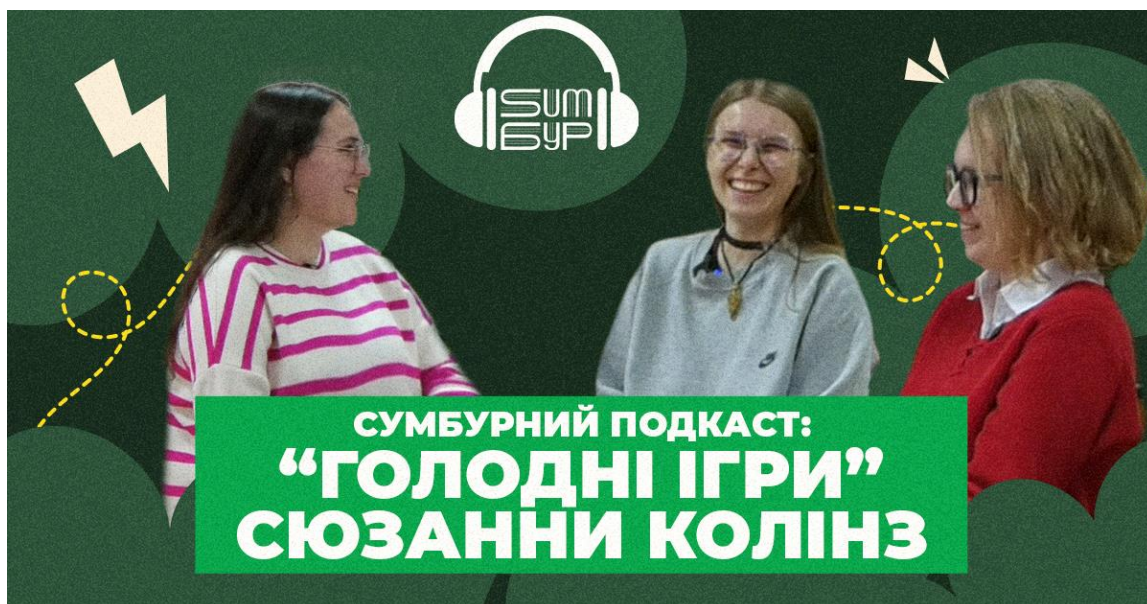

Рисунок 2.1 – Обкладинка до випуску «“Голодні ігри” Сюзанни Колінз»

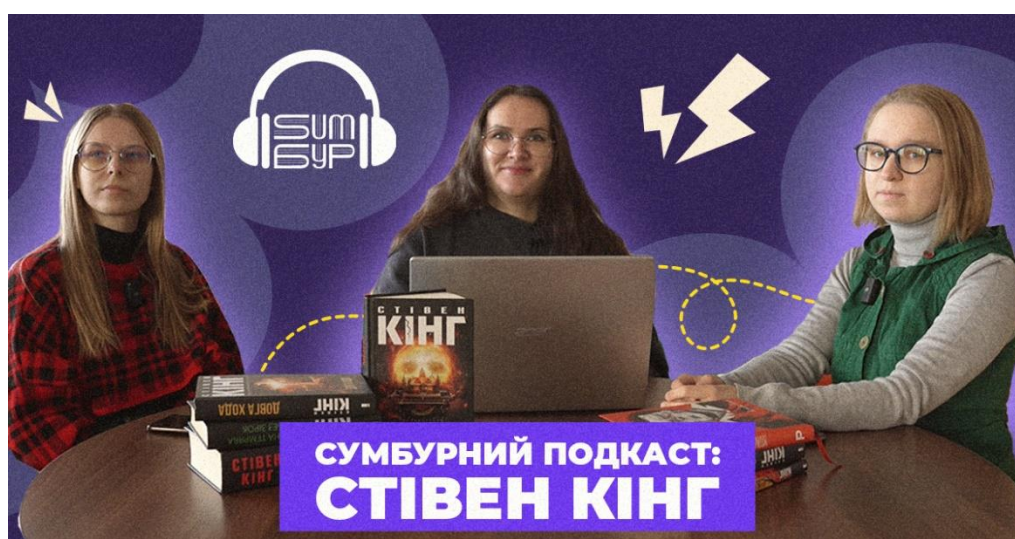

Рисунок 2.2 – Обкладинка до випуску «Творчість Стівена Кінга»

Для того щоб привернути до нашого подкасту увагу користувачів соціальних мереж, ми розробили 2 коротких відео з нарізкою цікавих моментів: по одному до кожного випуску. Ці відео плануємо публікувати до прем'єри повного випуску подкасту для просування в соціальній мережі «ТікТок», щоб підігріти зацікавленість аудиторії.

Для просування обрали саме цю платформу, оскільки завдяки алгоритмам, навіть на новому акаунті, відео може зібрати багато переглядів. Якщо користувача зацікавить відео, яке потрапило до його рекомендацій, він може захотіти переглянути його повністю, перейшовши за посиланням у шапці профілю.

Також ми плануємо нагадувати аудиторії про те, що новий випуск вже вийшов і його можна переглянути за допомогою коротких, цікавих вірізків із подкасту. Ми підготували по 2 відео для кожного випуску (рис 2.3, 2.4). Ці відео вже трохи довші й мають одну тему, на відміну від тизера. Вони публікуються після прем'єри подкасту, щоб зацікавити користувачів і заохотити їх подивитися розмову повністю.

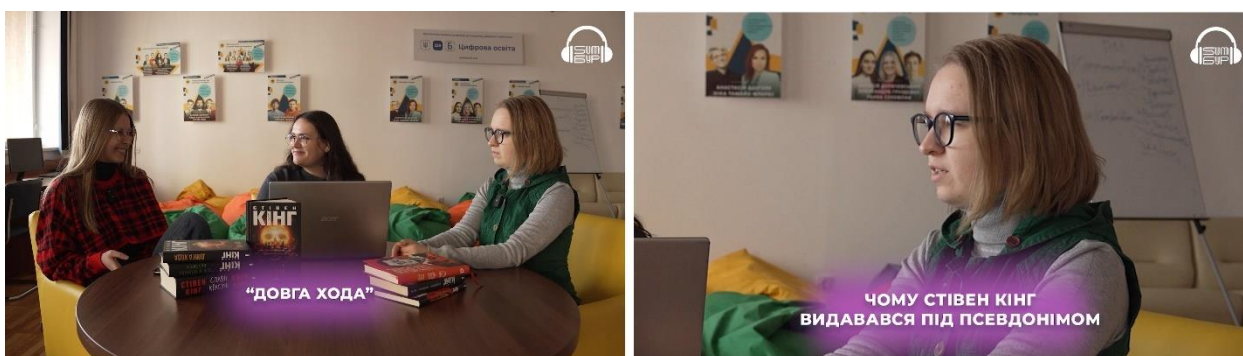

Рисунок 2.3 – Відеонарізка для просування в соціальних мережах випуску «Творчість Стівена Кінга»

Рисунок 2.4 – Відеонарізка для просування в соціальних мережах випуску «“Голодні ігри” Сюзанни Колінз»

Для того щоб сформувати впізнаваність нашого медіапродукту, було розроблено візуальні компоненти: логотип, банери й обкладинки до кожного випуску подкасту. Також нами було розроблена коротка анімація для перебивок у відео між різними темами (рис. 2.5). Вона виконана у фіолетовому кольорі з використанням логотипа та текстом «Сумбурні підсумки. Подкаст про книжки».

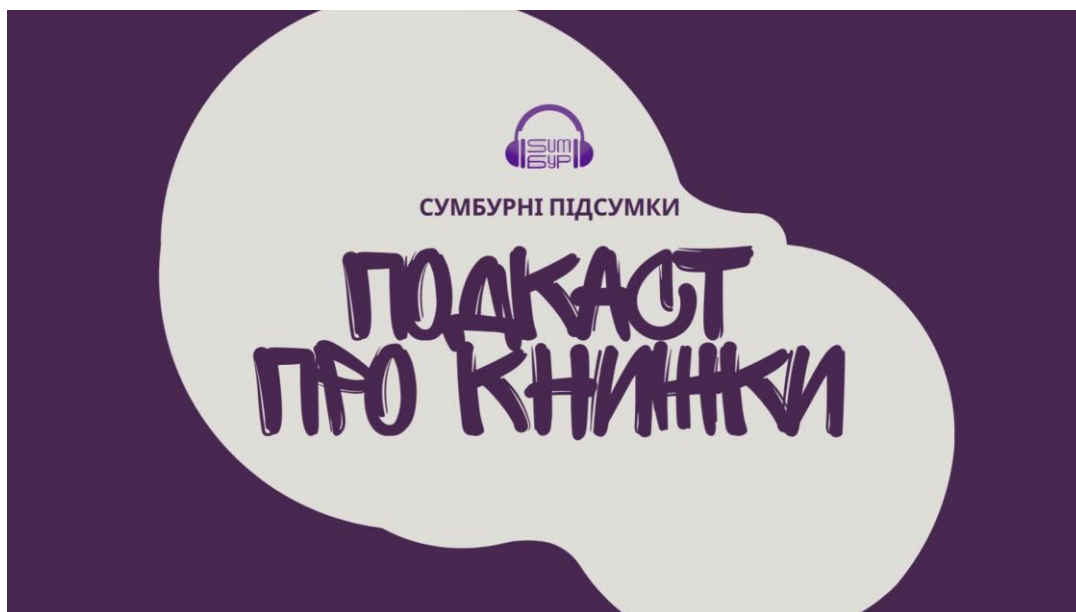

Рис. 2.5 – Стопкадр анімації для перебивок

Ми представили чотири варіанти логотипа: білий на чорному фоні, чорний на білому, кольоровий на білому та кольоровий на чорному (рис 2.6).

Колір для логотипа обрали темно-фіолетовий, адже він часто асоціюється з мистецтвом, розкішшю, глибокими емоціями й інтелектом. Сам логотип складається зі слів назви подкасту «СумБур» та навушників, через які зазвичай слухають подкасти.

Рисунок 2.6 – Логотипи до подкасту

Банер, який ми розробили для оформлення каналів у YouTube та SoundCloud, доволі мінімалістичний. Виконаний у темно-фіолетовому кольорі, на ньому представлений логотип та графічні елементи, які ми використовуємо на обкладинках до випусків подкасту, а також дата та час нового епізоду (рис 2.7).

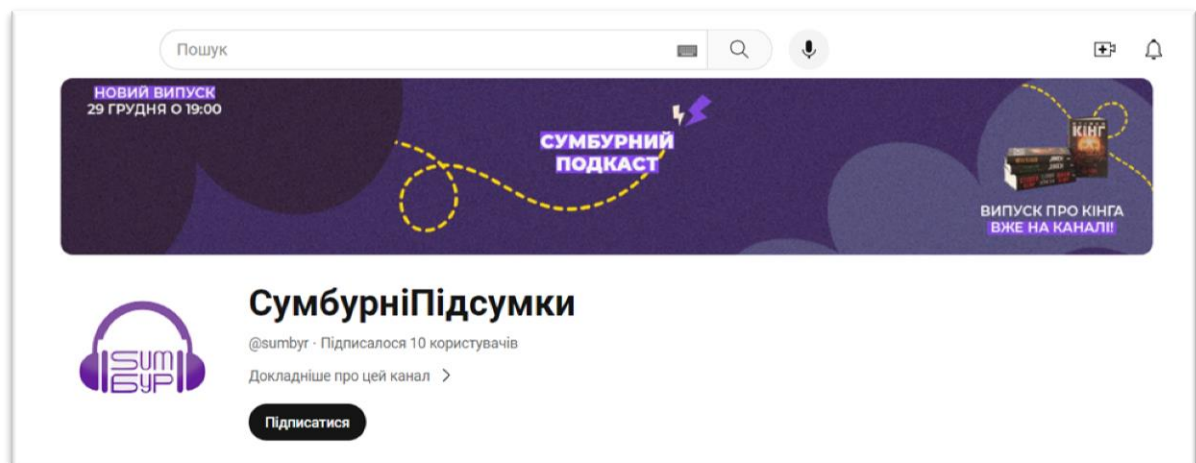

Рис. 2.7 – Вигляд каналу в YouTube з банером

2.2. Цільова аудиторія

Аудиторія, на яку ми націлені, – це молоді люди віком від 14 до 35 років. Вони впевнені користувачі соціальних мереж та розуміються на

трендах. Достатньо свідомі, для того щоб цікавитися освітнім контентом, прагнуть самовдосконалення та хочуть знайти для себе не лише нові цікаві твори для прочитання, а й спільноту однодумців зі схожими цінностями.

2.3. Аналіз представлених матеріалів

Для творчого доробку кваліфікаційної роботи ми розробили авторський подкаст на літературну тематику: два випуски відеоподкасту та два випуски подкасту в аудіо форматі (цей формат контенту споживати набагато зручніше, оскільки це можна робити на ходу й він більше підходить тим, у кого немає часу, щоб довго сидіти біля екрану й дивитися відео).

Загальна структура обох епізодів подкастів залишилася майже незмінною, внесені невеликі корективи, зумовлені аудіоформатом. Різні формати допоможуть нам охопити ширшу аудиторію, оскільки кожен випуск подкасту спрямований на те, щоб зробити читання привабливим способом дозвілля для якомога більшої кількості людей.

Перед записом подкастів ми створили сценарії до обох випусків, у яких прописали основні питання для обговорення та теми, які, на нашу думку, необхідно було порушити. Попри те що розмовний жанр подкасту не передбачає чіткого сценарію, варто мати приблизний план розмови, щоб спікери завжди знали, про що поговорити й вклалися у відведений хронометраж.

1. «Сумбурні підсумки №1. «Голодні ігри» Сюзанни Колінз».

Перший випуск подкасту ми присвятили серії романів письменниці Сюзанни Колінз «Голодні ігри».

У кадрі три подруги діляться враженнями після прочитання роману, розповідають, як познайомилися з авторкою та її творчістю. Під час обговорення було порушено питання реалістичності вибудованого авторкою світу та те, наскільки події у книгах накладаються на події в реальності. Не

оминули й тему символізму на сторінках книг та психологічний стан героїв, який мав вагомий вплив на сюжет.

Для того щоб тримати увагу глядача, під час монтажу було використано часту зміну планів та перебивки. Відео розпочинається з короткої нарізки найяскравіших моментів подкасту, щоб викликати бажання додивитися його до кінця. Також на початку та наприкінці відео закликаємо аудиторію поставити вподобайку й підписатися на канал, адже це допоможе просуванню подкасту.

Тривалість – 51 хв.

Сценарій першого випуску.

Вступ	<p>Вітаю вас на першому випуску серії подкастів про книжки «Сумбурні підсумки». Мене звати Марина Москович, біля мене – Марія Ярмач, організаторка книжкових клубів у Сумах, до яких, до речі, можна приєднатися. Посилання на соціальні сторінки Марії з’являться на екрані, звідки можна дізнатися про всі анонси книжкових клубів.</p> <p>А також моя подруга Лера Чернякова, яка й підсадила мене на серію книг, про які ми сьогодні будемо говорити. Тож сьогодні ми зібрались тут, щоб обговорити серію книг Сюзанни Колінз “Голодні Ігри”.</p> <p>Для тих, хто ще не читав, – це серія романів для підлітків. Перші три романи є частиною трилогії про головну героїню Катніс Евердін, а четверта книга – приквел, дії якого відбуваються за 64 роки до оригіналу. Усі чотири книги перекладені та видані українською мовою. Також ми будемо старатися уникати спойлерів або в ситуаціях, де це не вийде, ставитимемо попередження.</p>
-------	--

	<p>Перед тим, як розпочати, прошу вас підписатися на канал, поставити цьому відео лайк і написати будь-який коментар, це допоможе просуванню цього відео в Ютуб і більшій кількості людей знайти для себе український контент про книжки.</p>
1.	<ul style="list-style-type: none"> • Як і коли дізналися про книгу і чому вирішили її прочитати. • Лера розповість, як до авторки прийшла ідея написати роман. • Про українське видання. • Про перевидання основної трилогії BookChef. • Недсконалий переклад старого видання.
2.	<p>Чи погоджуєтесь з тим, що цей світ називають антиутопією, чи це більше про дітей війни. або військову історію у відносно реалістичному світі?</p>
3.	<p>Тригери цієї історії, що накладаються на реальність, в яких вони були прочитані: Марина після повномасштабного вторгнення, Маша і Лера і до й після.</p> <p>Марина – приклад прочитання підліткової літератури дорослою. Чи достойна ця книга дорослого читача? Маша і Лера розкажуть.</p>
4.	<p>Реалістичність вибудованого світу. Чи повірили б ми у його можливе існування? Чи повірили б ми у те, що можна вибудувати суспільство, де заради розваги вбивають дітей і їх батьки не бунтують.</p> <p>Чому округи так довго тягнули з повстанням ?</p>

5.	<ul style="list-style-type: none"> • Головні герої: хто подобався, а хто ні? • Які фігури персонажі собою представляли в історії? Про символізм імен, або символізм їх відсутностей. • «Любовна лінія»: чи мала Катніс вибір? Що уособлювали Піта та Гейл?
6.	Психологічний стан героїв. Як показують травми людини і як це ігнорують заради мети. Жертви героїв.
7.	Повстання. Організація, вичікування, реалістичність. Про важливість пропаганди і про те, як заради мети використовують людей. Як важко усвідомити свою допомогу повстанню перед камерою, а не на полі бою.
8.	«Переспівниця» як символ. Що робити з символами після перемоги?
9.	Стирання вікових меж на війні, коли дітьми вимушено припиняють бути набагато раніше.
10.	<p>Приквел.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Чи потрібен він був? Чи розкрилась історія краще? • Чи можна вважати Сноу ненадійним оповідачем? • Це історія створення монстра з людини чи просто зняття масок? • Посилання на основну трилогію. • Теорії про те, що сталося з Люсі Грей.

11.	<p>Фільми і чого їх люблять всі, окрім Лєри.</p> <p>Про “чоловічий”/“жіночий” погляд на історію і чому історії потрібна була режисерка.</p> <p>Що викинули дарма, а на чому можна не загострювати увагу?</p> <p>Нестача головних героїнь жінок із загальними проблемами, а не «жіночими».</p>
12.	<p>Чи пам’ятаєте, які у вас були враження після відразу після прочитання романів?</p>
Кінець	<p>Дівчата, дякую вам за обговорення, а глядачам за те, що додивилися до кінця. Сподіваюся, цей подкаст надихне вас до читання. Можливо, цієї серії книг, а може, чогось, що ви вже давно планували прочитати.</p> <p>Нагадую, поставити цьому відео лайк і підписатися на канал, якщо ви досі цього не зробили. Також пишть у коментарях, яких авторів чи книги ви б хотіли, щоб ми взяли на обговорення.</p> <p>Зустрінемося у наступному випуску. Бувайте!</p>

2. *Другий випуск відеоподкасту «Сумбурні підсумки: «Творчість Стівена Кінга».*

Другий епізод подкасту присвячено творчості Стівена Кінга. Команда спікерів залишилася незмінною, проте, на відміну від першого випуску, ми не зупинялися на обговоренні одного твору, а торкалися тем, які прослідковуються в різних романах автора. До прикладу: тема дітей і дорослих у романах «Керрі», «Воно», «Сяйво». Поговорили про біографію автората про декілька екранізацій.

Цей епізод вже традиційно розпочався з короткого тизеру для зацікавлення аудиторії. Важливо нагадувати глядачам ставити лайки, писати коментарі та підписуватися на канал, тому це прозвучало й у другому випуску.

Тривалість – 1 година.

1. Сценарій для подкасту «Творчість Стівена Кінга».

Вступ	<p>Вітаю вас на другому випуску серії подкастів про книжки «Сумбурні підсумки». Мене звати Марина Москович, поряд зі мною Маша та Лера і сьогодні ми будемо обговорювати творчість Стівена Кінга.</p> <p>Стівен Едвін Кінг — американський письменник, автор понад 200 творів, серед яких понад 50 бестселерів у стилях жахи, фентезі, трилер, містика.</p> <p>Його називають «Королем жаху», що зізвучно з його прізвищем, він писав ще під псевдонімом Річард Бакман. Він продав понад 350 млн примірників його романів та збірок оповідань. На основі його історій знято низку фільмів, а також намальовані комікси.</p> <p>Перед тим, як ми почнемо, закликаю вас підписатися на канал та поставити цьому відео лайк.</p>
1.	Як ви познайомилися з автором і його творчість? Яка була перша прочитана книга?
2.	Думки про Кінга до знайомства з його творами і після того, як уже щось прочитали.
3.	Розкажіть про ваші улюблені книги та чим вони вас вразили.
4.	Біографія автора. Відсилки до життя самого Кінга: алкогольна залежність і наркозалежність, страх втратити дитину, історія про

	бджолу.
5.	Хто такий Річард Бакман?
6.	Реальне і містичне в творчості Кінга. Нндприродне як метафора на проблеми в реальному житті чи як спосіб розширити аудиторію?
7.	Тема дітей і дорослих у романах «Керр», «Воно», «Сяйво». Взаємодія між підлітками у романі «Довга прогулянка» та «Воно».
8.	Жіночі персонажі: Енні Вілкс із «Мізері», Венді Торранс із «Сяйво», Беверлі Марш із «Воно», Керрі.
9.	Теми та символіка: виділення загальних тем та символіки, що повторюються в творчості автора.
10.	Чому твори Кінга так люблять екранізувати? Обговорення фільмів, які дивилися.
11.	Підтримка України Переклади українською Олександра Красюка. Ростислав Семків «Уроки короля жахів. Як писати горор».
Кінець	Дівчата, дякую вам за обговорення, а глядачам за те, що додивилися до кінця. Сподіваюся цей подкаст надихне вас до читання. Нагадую, поставити цьому відео лайк і підписатися на канал, якщо ви досі цього не зробили. Також пишть у коментарях яких авторів чи книги ви б хотіли, щоб ми взяли на обговорення. Зустрінемося у наступному випуску. Бувайте

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Випуск №1

СУМБУРНІ ПІДСУМКИ №1. СЮЗАННА КОЛІНЗ - "ГОЛОДНІ ІГРИ"

Посилання на подкаст – <http://surl.li/ojlib>

(Тизер)

Ведуча 1: Вітаю вас на першому випуску серії подкастів про книжки «Сумбурні підсумки», мене звати Марина Москович, поряд зі мною, Марія Ярмач – організаторка книжкових клубів у Сумах. До яких можна приєднатися, посилання на соціальні мережі Марії з'являться на екрані. Там буде вся інформація про анонси нових книжкових клубів.

А також – Лера Чернякова, яка і підсадила мене на серію книг, про який ми сьогодні будемо говорити.

Тож сьогодні ми зібрались тут, щоб обговорити серію книг Сюзанни Коллінз – «Голодні ігри». Для тих, хто ще не читав – це серія антиутопічних романів для підлітків. Романи є частиною трилогії про головну героїню, Катніс Евердін, а четверта частина – це приквел, події якого розгортаються за 64 роки до оригіналу. Всі чотири книги перекладені та видані українською мовою. Також ми будемо старатися уникати спойлерів, а місцях, де це можна буде зробити, ми поставимо попередження.

А перед тим, як розпочати хочу попросити вас підписатися на канал, поставити цьому відео лайк та написати будь-який коментар. Це допоможе просуванню цього відео в YouTube і допоможе більшій кількості людей знайти україномовний контент для себе.

Тож, як і коли ви дізналися про книжку і чому вирішили прочитати?

Ведуча 2: мені було десь 14 років, я просто прийшла в магазин, побачила кринжову обкладинку, яка була схожа на «Сутінки». Прочитала, що...

Ведуча 3: Саме те, що мені потрібно, дайте два.

Ведуча 2: Я ще прийшла з батьком, і він купив собі книжку, про танки. А я просто заради крижової обкладинки купила книгу і там було написано, що головна героїня стріляє з лука, і я тоді мріяла навчитися стріляти з лука теж. Так мені потрапила ця книга в руки в крижовому російському виданні.

Ведуча 1: Марійка, а як ти вирішила прочитати ці книги?

Ведуча 3: Тут не буде нічого нового, тому що Лера просто прийшла до всіх у нашому житті й сказала: читайте! Спочатку ми сходили на фільм і це був день народження Лери, вона заплатила за всіх і тому було гріх не сходити. При чому після фільму Лера сказала, що це жахливо, і їй не сподобалося. А я сказала: читаймо книгу.

Ведуча 1: Я прочитала голодні ігри відносно недавно – це в кінці літа чи на початку осені. Першу книгу я прочитала дуже швидко, потім була перерва в декілька місяців і в мене почався якийсь сезон читання, що я прочитала решту книжок одна за одною. Саме завдяки Лері я дізналася про

цю серію книг, і вона спочатку спитала мене за фільми. Сказала, щоб я не дивилась ні в якому разі, а спочатку прочитала книжки.

Ведуча 2: Я просто свідок голодних ігор.

Ведуча 1: Ти ніби знаєш, як авторці прийшла ідея написати ці книги.

Ведуча 2: Я все знаю про ці книжки. Вона дивилася телевізор, перемикала канали і на одному каналі вона побачила військові дії, а потім перемкнула на якісь телевізійне шоу. І вона каже, що так їй і прийшла, ідея в голову. Ті, хто читав і дивився купу там типу «Королівської битви» з цим не погоджуються. Вони думають, що вона сплагіатила, а я не погоджуюсь, бо мені ці твори не схожі. Все, що є схоже – це підлітки, які беруть участь у смертельній грі. Це все, що схоже було, а так, ну я ж не можу звинувачувати цю книжку. І плюс її батько був військовим, тож про війну вона, і взагалі вся її сім'я, були дуже добре обізнані. Що таке війна, як до цього ставитися? Тому вона описала це.

Ведуча 1: А про українське видання: ким були видані книги?

Ведуча 2: «КМ Букс», але зараз вони продали права «Букшефу».

Ведуча 1: Тобто цього видання, що ми читали, вже немає?

Ведуча 2: Немає. Це золото бук-току до речі, якщо ви не знали. Я другу книжку купила за 600 гривень, коли збирала всю трилогію. Зараз виявили перевидання, тому вони трошки збавили обороти й коштують трошки дешевше.

Ведуча 1: До цього були тільки російською мовою? Зараз якось навіть в голові не вкладається що, в нас в книгарнях могли продаватися книжки російською.

Ведуча 2: До речі, «КМ Букс» видали ці книги чи то в 14, чи після 14 року. Тому в принципі плюс мінус нормально вийшло і не в кринжовому оформленні. Воно як оригінальне, тому мені дуже подобається, хоча у багатьох є придирки стосовно перекладу, але «Букшеф» вже начебто це підправив і буде інша обкладинка. Проте не знаю, коли буде нове видання.

Ведуча 1: Сподіваюся, що в новому виданні не буде цього крижового, в деяких місцях, перекладу. Типу «Снігоу». Коли я читала трилогію мені було дуже дивно сприймати написане «Снігоу завжди зверху» чи як там? Але я не знала, що він насправді «Сноу», поки ви не сказали, бо я не читала жодного разу оригіналу. Я думала, що це просто в нього таке дивне прізвище, поки ви не звернули мою увагу на те, що типу його прізвище Сноу, «Сноу, тобто сніг – завжди зверху». Раніше для мене ця цитата не мала жодного сенсу.

Ведуча 3: Ми дуже толерантно ставимося до цього: ну людина каже, що вона Снігоу і він зверху, ну що поробиш, ми приймаємо цей факт. Це не найгірше, що в ньому було, скажемо так.

Ведуча 1: Чи погоджуєтесь ви з тим, що це антиутопія?

Ведуча 2: Зрозуміло, говорити буду я.

Ведуча 3: Я можу потім просто не погодитись.

Ведуча 2: Просто так?

Ведуча 3: Просто так.

Ведуча 2: Ну мені здається, що це не антиутопія, бо в антиутопії береться якась одна глобальна проблематика і її викручують на максимум. Я не побачила цієї проблематики. Я більше побачила вигаданий світ, в якому описується війна, повстання. Ну, тобто я не побачила, що є яка конкретна проблема, окрім тоталітаризму. Я десь чула, я не впевнена, що це правда, але навіть сама авторка каже, що вона ніколи не розглядала це як антиутопію, вона просто розглядала це як історію про війну.

Ведуча 3: Здається, це придумали люди, які пишуть текст на обкладинці.

Ведуча 2: Так, бо це по-перше, ця тема тоді була популярна. Хоча, можливо, воно запустило популярність. Через якогось ідіота, який не знав, що це не антиутопія. Ну хоча: там вигаданий світ підлітки б'ються, все – антиутопія.

Ведуча 3: З іншого боку, є утопія – типу ідеальний світ, коли ми відкидаємо всі недоліки, яким би світ був би, якби не люди, так от є

антиутопія, яка каже: ну ні, ідеальний світ це не прикольно. Тому що потім вилазять всі наслідки, все ж таки ми люди. Було повстання і наслідки цього повстання – це створення цієї системи, в якій не може бути цього повстання. Тобто з точки зору того самого Сноу – це і є ідеальний світ, наслідками якого є те, як живуть Катніс та інші жителі дистрикту. Ну просто якщо так розглядати, то в принципі, чому ні чому це не може бути антиутопією: ідеальна ідея про те, що всі люди нібито живуть, ну в ідеальному всесвіті, де все продумано є кожен дистрикт, який за щось відповідає, а є Капітолій, який ні за що не відповідає.

Ведуча 2: І просто користується.

Ведуча 3: Але ну це ж ідея ідеального всесвіту, просто для дуже маленької купки людей.

Ведуча 2: Ну можливо, але скажемо так, мені не вистачило розвитку цієї ідеї. Ну як так склалося? Там є якась війна. Нам не розказують, що це була за війна. Навіть в приквелі – це просто повстання, а через що повстали? Тобто я не бачу руху. Тобто там, звісно, є погане суспільство з хворою ідеєю з цими іграми, але як все почалося, з чого це почалося? Як продовжувалося, як працювало, як вони прийшли в цю точку? Тут же просто точка взята, щоб мені здається не експлуатувати реальний світ.

Ведуча 3: Плюс там не існує нічого, окрім Панему, не існує інших континентів, інших країн. Ніхто там в Європі не сидить і не думає: що у них там відбувається.

Ведуча 2: Навіть якщо там хтось є, не занурюються. Все це просто ніби після якихось катастроф.

Ведуча 1: Я не розглядала цей всесвіт з точки зору утопії чи антиутопії. Я просто читала першу книжку про жахливі ігри, а коли почалася колотнеча глобальнішого масштабу, я усвідомила, що я просто читаю книжку про психічно нестабільних дітей...

Ведуча 2: Так.

Ведуча 1: ...про дітей війни, можна сказати. І настільки, останнім часом, можна помітити, як події цієї книжки накладаються на нашу нинішню реальність.

Ведуча 2: На жаль, на жаль так.

Ведуча 1: Я читала цю книгу вже після початку повномасштабного вторгнення і сприймала я, звісно, через призму наших реалій.

Ведуча 3: Я читала трилогію в дитинстві, до 14-го року. Але ми передивлялись фільми після початку повномасштабки.

Ведуча 2: Ну я її читала до війни, взагалі до 14-го року. Я перечитала ще її в п'ятнадцятому році. Пам'ятаю як після Майдану, тоді в Росії, по ВК ходили типу картинки: оце Україна через 75 років і показували картинку з Майдану.

Ведуча 3: Іронічно вийшло, так?

Ведуча 1: Як змінилося ваше сприйняття книг після настання повномасштабки та тоді, після 14 року?

Ведуча 2: В чотирнадцятому році я була підлітком, і на той момент я дуже гостро сприйняла напад Росії: окупацію Криму і напад на Донбас. Там ще й про шахтарський округ. Слава богу, в цій книжці є поштовх до того, що так жити не можна і треба щось змінювати.

Ведуча 1: Смішно цей мем «Про Україну через 75 років» розглядати зараз. Просто вони так висміювали цю ідею, ніби повстання це щось погане.

Ведуча 2: Ну вони й досі це роблять, але тоді це не так сприймалось, бо ще була якась надія на «хороших русских». Не знаю звідки, бо в мене не було.

Ведуча 1: Чи погоджуєтесь ви з тим, що ця книжка достойна дорослого читача. Бо мені сподобалось, я вважаю себе дорослим читачем і мені сподобалось.

Ведуча 3: Якщо це хороша книжка, вона буде цікава дорослому читачу, тому що вона не однопланова. Ось тут підлітки, от у нас любовна лінія, оце такий якийсь всесвіт навколо. Коли я читала приквел, у мене було невелике

упередження, тому що я розуміла, що мої враження від перших частин в дитинстві і моє сприйняття зараз не буде однаковим. Але в принципі, я була приємно вражена, коли я читала, тому що я спочатку думала, ну це буде напевно щось як фанфік. І сама авторка вже не в тому контексті, в якому вона була тоді, і я не в тому контексті, і в цілому складно повертатись до всесвіту, який ти вже випрацював. Але ні, це цікаво, і це наштотує на роздуми. Тобто, якщо підліткам може бути цікаво слідкувати за сюжетною лінією і тим, як розгортаються події, то дорослому читачу, який там може щось передбачити і подумати, що це надто все зрозуміло, може бути цікаво проаналізувати з точки зору тієї ж війни в Україні? Тому що я пам'ятаю, як п'ятнадцятому році, хоча я не була на стільки свідомою, я плакала на сцені з шахтарями.

Ведуча 2: Я там теж ридала. У мене в цей момент мурахи по шкірі бігали, це єдиний фільм, який мені сподобався з усіх.

Ведуча 3: Тому, що навіть якщо ти не в контексті, якщо ти намагаєшся ігнорувати реальність, тебе настільки це все занурює в те, що відбувається, що ти не можеш не відгукнутися емоційно. Тому я думаю, що так, це достатньо хороша книга, щоб бути цікавою, в будь-якому віці.

Ведуча 2: Ну я ще читала приквел до повномасштабного вторгнення і мені спочатку він сприймався як фанфік, поки не пройшла частина з іграми. Далі він не сприймався як зараз.

Ведуча 3: Мені здається, що авторка виросла, я побачила якісніший текст. Хоча, можливо, справа в перекладі.

Ведуча 2: Безумовно.

Ведуча 3 : Тому, що я не знаю, як звучить український переклад трилогії. Я знаю тільки, як виглядає український переклад приквелу і мені складно судити.

Ведуча 1: Я не знаю чи це в мене таке склалось враження від іншого перекладу, чи це просто рівень авторки виріс, але мені було якось набагато простіше зануриться в приквел і він мені набагато простіше і швидше йшов.

Ведуча 3: Я насправді дуже люблю цю історію за те, що це дійсно одна з таких історій, де головна героїня – дівчинка. і це, на жаль, дуже розповсюджена проблема, що коли дівчата зростають їм нема що читати, щоб асоціювати себе з героїнею. Тобто дівчата звикли, що ну є герой, будемо зіставляти його собою. Тобто навіть було якесь опитування, коли опитували чоловіків і жінок, і коли жінок запитували про героїв, з якими вони себе асоціюють, то там було досить багато чоловічих персонажів, а коли спитали у чоловіків чи асоціювали вони колись себе з героїнями, вони сказали: ну, це ж дівчинка, як можна себе з нею асоціювати. Бо в них був вибір. Коли читала, я дуже гостро це відчула, тому що це дійсно було був той всесвіт той тип мислення, які мені дуже близькі. Попри якісь культурні особливості, ти читаєш і думаєш: о, це я.

Ведуча 2: Це так.

Ведуча 1: Чи здається вам реалістичним вибудований світ в книзі? Бо мені важко віритися в те, що, люди можуть вбивати інших людей заради розваги і 75 років ніхто не влаштував повстання через це.

Ведуча 3: З іншого боку, дивимось на сусідів і розуміємо, що в принципі так.

Ведуча 2: І до речі, оскільки я дивилась ще тоді руснявих блогерів то вони всі хором казали: як таке можливо, у людей забирають дітей, вони про це знають і вони нічого не роблять, як так? Потім почалося: «ну, мені прийшла повістка, і што мне оставалось делась?»

Ведуча 1: Ну це так.

Ведуча 3: «Ну што, я могла б спрятать его что-лі?»

Ведуча 2: Ну скажемо так, вони повставали, і нам показують в приквелі, що повстання були. Вони просто були незначні і в них не було сил зібратися в будь-якому разі. Ну, якщо це так довго було, то людей настільки виснажували.

Ведуча 3: Ну насправді, я сьогодні навіть вранці трошки почала читати, і там стільки тригерів, окрім війни, окрім диктатури, там ще голодомор. Я

просто сиджу, думаю – це просто набір тригерів українця, де ти взяла це, Колінз?

Ведуча 2: Оскільки я перечитувала книги десь в п'ятнадцятому році, я вперше в житті я задумалась над голодомором. Я вперше в житті задумалась, що не весь світ визнав голодомор як геноцид, дуже мало країн. Я в такому шоку тоді була. І ще й досі, вони досі ніяк не визнають.

Ведуча 2: Я думаю, що ще однією з причин, чому так довго не спалахували повстання це те, наскільки людям були доступні технології і їх можливість в комунікації. Коли Коріолан в приквелі переміщається в 12 округ, бачить, що не всі мають змогу дивитися голодні ігри, оскільки телевизор не у всіх є взагалі. Голодні ігри транслюються на великих екранах на площі, а телевизорів особистих немає і немає ніяких способів зв'язку. І навіть, аби якийсь ще був символ революції, його б просто ніхто не зміг побачити.

Ведуча 3: Я звернула увагу, що на початку першої книги було описано оцей дріт, який загороджував округ, щоб люди не могли ходити в ліс, полювати і так далі. Вона каже, що електрику дають на 2-3 години на добу. Тобто через 75 років після того не те щоб щось сильно змінилося.

Ведуча 2: Дійсно, який зв'язок може бути? Яке може бути там поширення новин або чогось такого? Вони ж обрали для революції Катніс, бо це та, кого всі бачили по телевизору у всіх округах. Тобто дійсно, поки цього всього не було і не було сил, бо ті округи виснажували так сильно, що в них не було вже сил ні на які повстання.

Ведуча 3: Це буквально те, що робила Росія весь цей час: морила голодом, вбивала еліти. Вбивати молодь – це буквально означає, що залякати всіх інших, щоб тебе ні в якому разі не забрали. І при цьому буквально винищували молодих людей. Відповідно, вони не будуть народжувати, далі вони не будуть намагатися щось змінити.

Ведуча 1: Ну я не знаю, наскільки це могло спрацювати, наскільки я зрозуміла, не дуже спрацювало, але вони ж зіштовхують в прямому сенсі

округи між собою. Яким чином вони повинні були об'єднатися, якщо ну типу з того округу переможці вбили людей з іншого округу.

Ведуча 3: Навіть в середині округу існувала система, якщо вони брали якісь додаткові талони на їжу, то вони вписували своє ім'я на жнивах ще раз. Дочка мера була вписана всього декілька раз, а бідний Гейл вписав своє ім'я аж 42 рази, бідосся.

Ведуча 2: Але це було останній раз. І йому пощастило.

Ведуча 1: Вам подобається Катніс як персонажка?

Ведуча 2: Так, ну вона мені відгукується. Технічно вона теж була спочатку поза політикою. Поки не зрозуміла, що політика стукає до неї. Там навіть був момент, коли її попросили стати співницею. Вона весь час захищала Прим. Лише в окрузі 13, вона зрозуміла, що вже в безпеці і вона може дозволити собі розслабитися, а потім усвідомила, що Прим ніколи не була в безпеці. В неї забрали батька, вбили в шахтах. Морили її голодом, їй довелося дивитися, як сестра бере участь у голодних іграх. Все вже відібрали, але просто в неї ніби відкриваються очі в цей момент. А до цього вона жалілася там з Гейлом, десь у лісах і думала: ну, покричимо, покричимо і затихнемо.

Мені було дуже легко себе з нею асоціювати. Як сказала Маша, було дуже мало популярного продукту, де головна героїня була б дівчина. Це був перший фільм з головною героїнею дівчиною, який окупився в прокаті. Тобто до цього не було, я в шоку просто з цієї інформації. І ще ця історія дала старт сюжетам з головними героїнями жінками, у яких мотивація – не кохання.

Ведуча 1: Мені здається, що так банально обирати собі улюбленого героя серед головних персонажів, але я також можу сказати, що Катніс – моя улюблена персонажка.

Ведуча 3: У мене є улюблена персонажка не з головних героїв.

Ведуча 2: Стоп, хто?

Ведуча 3: Пригадай. З жіночих.

Ведуча 2: Джоанна?

Ведуча 3: Так.

Всі разом: Крашиха.

Ведуча 2: В 3 книзі було що, коли Джоанну переселили до Катніс після лікарні, бо боялися селити саму, думали, що вона не буде митися і щось з собою зробить. Тому Катніс така: буду жити з тобою, сестрою і мамою. Тут тебе помиють і ти точно себе не вб'єш..

Ведуча 3: Так ось, вона моя улюблена персонажка. Її стан був дуже близький, навіть психологічний. Вона не дерев'яна, там розказується повністю про її психологічний стан. Насправді Колінз непогано передала цю травмованість. Так особливо в 3 книзі, коли вона описує стан Катніс і що їй там радили ці всі техніки, які тепер радять нам у всіх пабліках про психологічну підтримку, які вправи треба робити і так далі. Але тоді це дійсно дуже зближувало з героїнею, коли ти бачиш її стан і бачиш наслідки того, що відбулося, і це не те, що вона встала і пішла. Ні, вона сиділа і ховалась по кутках, тому що вона не знала, як взаємодіяти з людьми і вона знала, що Сноу знову скалічив її життя і її стосунки з близькими їй людьми. Тому ну, мені здається, Це дуже реалістична книжка в цьому сенсі

Ведуча 2: поки вона тягла весь цей вантаж на собі, свою сім'ю, вона не розклеїлася, а як тільки вона відчула, що її сім'я в якійсь відносній безпеці, її психологічний стан просто накрився, вона ходила з цим браслетом, що вона психічно хвора, і при цьому всі її використовували. І коли треба було виходити і випускати її в люди, щоб знімати агітки, всі різко забували, що вона психічно хвора, а це все-таки ще дитина, яка пережила жахливі події.

Ведуча 3: Ну і, в принципі, там добре показано того самого Фінея, хоч він не є головним персонажем, але його добре розкрили його історію, його стан. Ну це просто мій краш. Тоді я не була настільки свідома, щоб крашитися в жінок, тому Фіней був найкращим варіантом.

Ведуча 1: Виглядає так, ніби з усіх героїв зробили жертв заради спільної однієї мети.

Ведуча 2: Найсумніше, що я не бачу, як це можна було зробити інакше. Хіба що не доводити до такого. Це сумно, що використовують дітей різних поколінь.

Ведуча 3: Стосовно цього мені, звісно, дуже не сподобалась книжка Віктора Франкла, яку так радять всі, але саме оця думка, що ти будеш боротися, поки в тебе є сенс якийсь заради своєї наукової роботи, яку тобі треба написати, щоб вижити, припустимо, ти будеш за це боротися. Заради родини, заради чогось іще і принципі це працює так, коли в тебе є мотивація, ти будеш шукати ресурси. А якщо в тебе немає мотивації, то наскільки б ти не був витривалий, ти не стягнеш.

Ведуча 1: Які ще вам персонажі сподобались?

Ведуча 2, ведуча 3: Геймітч.

Ведуча 3: Одноголосно.

Ведуча 2: Це фільмах його зробили красенем, а в книгах я уявляла його недоглянутим волосатим дядьком.

Ведуча 1: Я уявляла його як і в фільмі.

Ведуча 2: Моє уявлення про персонажів: я читала до того, як вийшли фільми і були відомі актори. Я просто уявляла Катніс схожою на індіанку: вона бігає з луком, в неї ще ім'я, яке говорить. Ім'я Катніс, здається, навіть індіанське якесь походження має. Я тепер думаю про Люсі Грей, вона ж теж була схожа за описом на індіанку: темненька шкіра, темне волосся, світлі очі.

Ведуча 1: Я спочатку прочитала, а потім дивилась фільми, і я шиперила Катніс спочатку із Гейлом.

Ведуча 3: Це логічно, бо фактично там Пітта майже не розкривається, і він лише як фон, як прикольний чувак, але чисто на фоні. А з Гейлом у неї там вся взаємодія, і вони розуміють один одного і так далі.

Ведуча 1: Лера хотіла, щоб я почитала спочатку, а не дивилась, тому що вона хотіла, щоб я сприймала як канон любовну лінію між Катніс і Пітою, а вийшло навпаки.

Ведуча 2: Ні я не хотіла, щоб ти це сприймала так. Я просто хотіла, щоб фільм не повпливав на сприйняття книги. Бо у фільмах взагалі Піта ніякий. Йому навіть ногу не відтяли!

Ведуча 3: Який жах!

Ведуча 2: В книгах любовні інтереси я взагалі розглядаю більше як просто філософський вибір героїні. Вона обирала між боротьбою і спокоєм. Вона весь час хотіла спокою, але вона не могла його досягти до повстання і під час повстання теж, тому на той час у неї був Гейл. Навіть в кінці була фраза про те, що Катніс обере того, з ким вона зможе вижити, але з іншого боку, Піту теж вже зламали, і можливо, це теж повпливало на те, що вони змогли зійтися. Тобто: ти такий же самий зламаний, як і я, ходи сюди.

Ведуча 1: От коли я читала другу книжку, я розглядала Піту як бажання Катніс жити мирне життя, щоб ніхто її не чіпав, а Гейла, як революцію та спроби щось змінити. Тому мені, напевно, хотілося більше, бачити Катніс з Гейлом.

Ведуча 3: Ну тому, що ми зараз в стані війни і нам людина, яка пропонує «мирні» домовленості з ворогом, здається не дуже.

Ведуча 2: В неї буквально не було вибору. Вийшло так, що її сестра загинула і є можливість того, що Гейл міг бути причетним до цього. Прим – це буквально все, заради чого Катніс жила, вона була з 12 років не сестрою, а матір'ю цій дівчинці.

Ведуча 3: Я розумію цю теорію, про те, що у Катніс не було вибору. Але мені вона не дуже подобається. Виходить так, що ми виховуємо підліток з тим, що у тебе немає вибору бути самою і займатися чим тобі цікаво, в тебе є вибір: або от таке, або таке.

Ведуча 2: Ну можу сказати, що авторів і авторок часто змушують у підліткові книжки для дівчат додавати любовну лінію. Це було в дев'ятнадцятому сторіччі і продовжується досі. Але хоча б в цій історії цьому надали якусь форму. І це не просто вибір чоловіка, це хоча б вибір способу життя.

Ведуча 3: Цікаво, що було б, якби вона нікого з них не обрала, бо фактично вона все життя жила заради когось. Як би вона жила, якби залишилась сама, чим би займалася?

Ведуча 2: У Геймітча от були гуси.

Ведуча 3: Вуса?

Ведуча 2: Гуси!

Ведуча 3: А, бо я думаю: чому це важливо? Гуси – це якийсь сюжетний поворот? Чому я його пропустила?

Ведуча 1: Взагалі, в моїй уяві не виникало картинки де Катніс сама собі живе у вигнанні без нікого. І тут в мене постає ще одне питання: що взагалі робити з символами після перемоги?

Ведуча 2: До речі, коли я читала, я до останнього була впевнена, що Катніс загине в кінці. Символ має певну мету і дуже спрощено все це подає. От я маю там на меті свободу, але у кожного своє розуміння свободи, плюс у мирному житті виникають інші питання, в яких символ може сказати дурню або може мати думку, яка не є прийнятною в суспільстві і так далі. Бо це людина, вона не запрограмована бути ідеальною. Тим паче створений звичайною дівчиною образ переспівниці, все одно доробляли професіонали. Плюс це травмована людина, та символи часто травмованими бувають, бо тебе, вибачте, використали задля якоїсь мети.

Символ втрачає персоніфікованість, тобто ми трошки забуваємо, що це Катніс, бо її теж (спойлер), технічно просто вигнали на вічне знання в 12 округ. Тобто ось що сталося з людиною, яку всі оспівували, завдяки якій перемога змогла статися.

Ведуча 2: У мене зараз з'явилась думка про те, чи було б щасливе життя у Фінея, якби він вижив, яким би воно було? Можливо в цьому і сенс, що у деяких персонажів просто не було далі розвитку подій, в яких вони були б щасливими.

Ведуча 2: Мені здається, що тут показали багато аспектів. Прим показали, як дитину, яка загинула у війні, Катніс – це підліткове покоління,

яке зламане на все життя і Фіней – це розбита сім'я. Він тільки одружився, Це як у нас зараз люди в останній раз виходять заміж, народжують і втрачають батьків.

Ведуча 3: Фактично, він теж був травмований Капітолієм і, я думаю, як би це позначилося на його житті надалі?

Ведуча 1: Як же сильно стираються вікові рамки під час війни, під час революції. Ми бачили на одному полі бою маленьку дівчинку, яка в 13 років вже забирала поранених, і Катніс, який було 17, і дорослі генерали. На рівних. Ну і наскільки ж сильно дітям в таких важких умовах доводиться швидко дорослішати?

Ведуча 3: Ну це будь-яка війна так впливає, тому що дійсно, коли мова йде про те, що кожна людина повинна щось робити для перемоги, тут дійсно вже не роблять якогось винятку для дітей. Тому, що померти в цій війні можуть всі і так само докласти якихось зусиль, аби зробити щось для перемоги теж можуть.

Ведуча 2: Але вони закривали очі в місцях, коли їм було це вигідно. Це було в 3 книзі, дуже показовий момент, коли Катніс попросила помилувати Піту і інших переможців, які були в полоні. Тоді вони вперше в житті подумали, це ж хлопчики і дівчатка ще неповнолітні. Вони згадали про це тільки тоді, коли їм треба була підтримка Катніс.

Ведуча 1: Ми вже торкалися, приквела, але розкажіть: як вам він, як ви думаєте, чи потрібен він був?

Ведуча 2 : Він шикарний. Мені здається, авторка дуже сильно виросла в розкритті світу, вона намагалася надати сенсу, тому що було незрозуміло. В цих голодних іграх вона ще й зробила дуже прикольну штуку. Вона буквально зробила персонажів і їх історії схожими.

Ведуча 2: І ця книжка важче в тому плані, що дійсно вона там намагалася пояснити те, що не пояснила в трилогії. І все ж таки набагато легше розповідати історію, в якій простіше співпереживати героїні, бо вона, в принципі, несе адекватні думки і її ідеї ми можемо зрозуміти на будь-якому з

цих етапів. Так, в якихось деталях можемо не погодитися, але в цілому з нею все ок, а от з Коріоланом важче.

Тому, що коли ти виносиш думку і ти намагаєшся її показати, як цей персонаж мислить, при цьому не поділяючи, сподіваюсь, що вона не поділяє, думок Коріолана, бо можливо вона така: о Боже, у цей світ прогнів і понеслось. Давайте голодні ігри. От, але в цілому це набагато важче розкрити персонажа, думку якого ти не поділяєш, і представити це аудиторії, розуміючи, що вона теж, скоріш за все, не буде поділяти цю думку і зробити цього персонажа настільки деталізованим. У своїй лінії він адекватний, тобто ти віриш, що людина дійсно може думати, що все це логічно і правильно. І плюс, якщо не знати, що в нього в голові, якщо не читати від його імені цю історію, може здатися, що він хороша людина, тому що тут у нього нібито є друзі, тут він там комусь допомагає. А те, що це все прорахунки і робиться лише для власної вигоди, залишається поза кадром.

Ведуча 1: Як він про себе казав: «Я видатна, непересічна людина».

Ведуча 3: Цікаво, напевно жити і думати, що ти видатна людина.

Ведуча 2: Він завжди обирав собі найкращий варіант з тих, що йому були доступні. Тобто спочатку він такий: так я стану президентом, я отримую грант. Потім його зіслали в 12 округ і там він думає: я стану тут головним тут, нічого, життя продовжується.

Ведуча 1: А в якісь моменти у нього спостерігалася така пайка глобальна. Його наче кидало то з однієї сторони, коли він думав «я найкращий, я видатна людина», то в іншу, коли він панікував, що все пропало.

Ведуча 3: Це ознаки нарцисизму. Бо коли ти думаєш, що ти – видатна людина, то тобі і твої факапи здаються видатними.

Ведуча 1: Як ви вважаєте, ця історія – це створення монстра? Чи це просто зняття масок? Мені здається, що він завжди таким був, і в якийсь момент просто припинив придурюватись.

Ведуча 2: Я багато бачила рецензій, де кажуть: видно, як людина стає монстром. Мені здається, він був завжди таким. Ми це розуміємо, бо бачимо його думки: щоб я з'явився красивим у школі, моя двоюрідна сестра повинна віддатися там десь, щоб заробити гроші на мою сорочку. Теж може бути погане життя, теж може бути війна. Він теж міг багато всього пережити, але це не виправдовує його. Катніс теж багато пережила і вона не стала монстром.

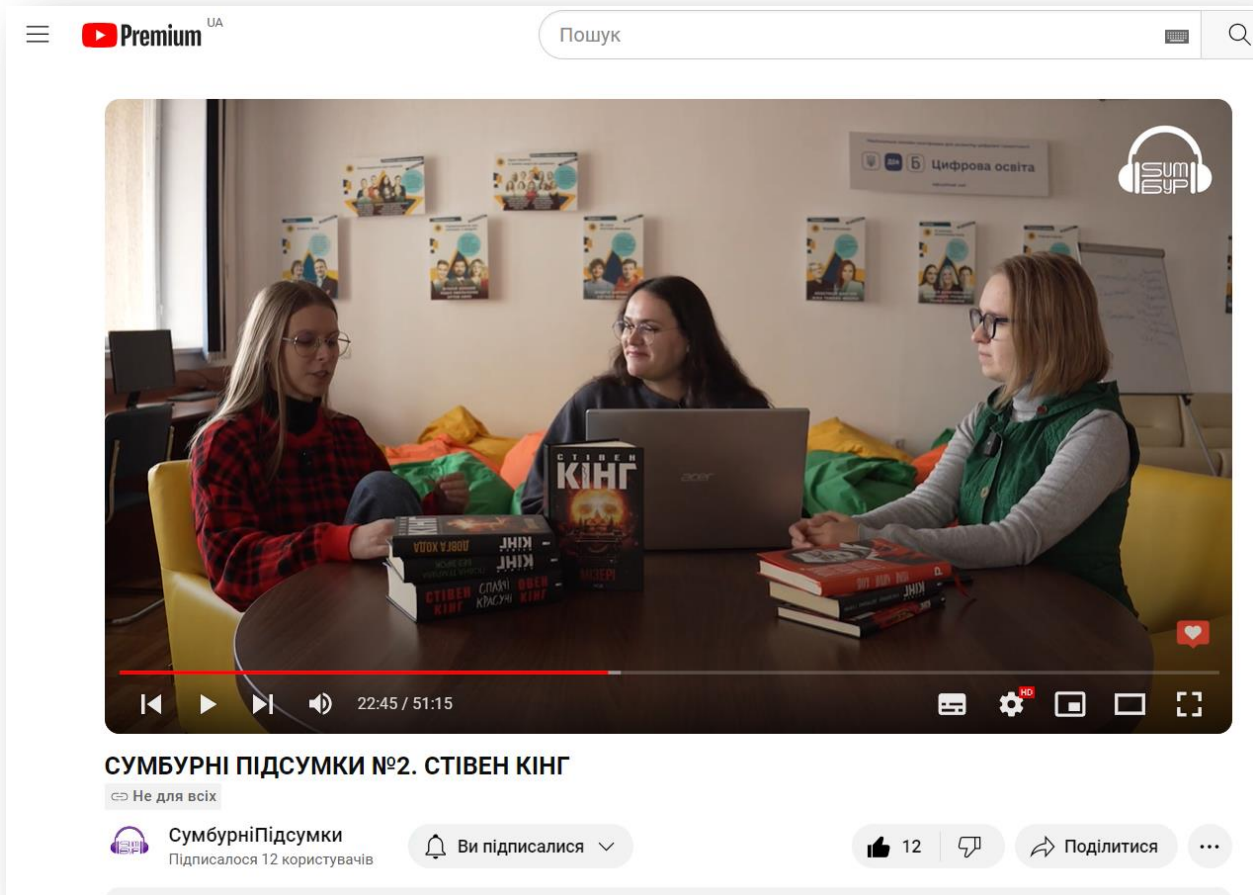
Ведуча 3: Це те, про що каже Іларіон Павлюк, що людина робить вибір, і вже ці вибори формують її. Так, звісно, вони всі люди в різних обставинах по різному формуються. Але саме вибір тебе визначає не обставини і не думки.

Ведуча 1: Однак всю книжку його авторка назвала Коріоланом, але в останній главі, коли він отруїв свого вчителя – вона назвала його вже Сноу. Отже, якась перехідна межа між Коріоланом і Сноу таки була.

Ведуча 2: Так, мені здається, це було коли він викинув пудру своєї матері. Ніби викинув єдине людське, що в нього залишалося. Спочатку він вийняв пудру і віддав пудреницю Люсі Грей, щоб вона насипала в символ любові його матері отрути. А потім він просто в кінці книжки все викидає: і пудреницю, і пудру. Це вже і є той вибір, який він робить. Тобто це закономірний вибір. Нема такого, що він спочатку був хорошою людиною, яка всім допомагає, а потім такий: несподіванка!

Ведуча 1: Дівчата, дякую вам за обговорення, а глядачам за те, що додивилися до кінця. Сподіваюся, цей подкаст надихне вас до читання. Можливо, цієї серії книг, а може, чогось, що ви вже давно планували прочитати. Нагадую, поставити цьому відео лайк і підписатися на канал, якщо ви досі цього не зробили. Також пишіть у коментарях, яких авторів чи книги ви б хотіли, щоб ми взяли на обговорення. Зустрінемося у наступному випуску. Бувайте!

СУМБУРНІ ПІДСУМКИ №1. СЮЗАННА КОЛІНЗ - "ГОЛОДНІ ІГРИ"

Посилання на подкаст – <http://surl.li/ojlrj>

Ведуча 1: Вітаю вас на другому випуску серії подкастів про книжки в «Сумбурні підсумки». Мене звати Марина, поряд зі мною Маша та Лера, і сьогодні ми будемо обговорювати творчість Стівена Кінга. Стівен Едвін Кінг – американський письменник, автор понад 200 творів, серед яких понад 50 бестселерів. Він пише в стилях жахів, фентезі, трилерів, містику. Його називають королем жаху, що співзвучно з його прізвищем. Він писав ще під псевдонімом Річард Бакман. Продав понад 350 мільйонів примірників його романів та збірок оповідань. На основі його історії знято низку фільмів, намальовано комікси. Перед тим, як ми почнемо, я закликаю вас підписатися

на канал і поставити цьому відео лайк. І почнемо обговорення. Як ви познайомилися з автором і його творчістю?

Ведуча 2: Не познайомилася з автором, але були всі передумови. Пам'ятаєте цей фейк, коли на початку повномаштабки...

Ведуча 3: Так, у Львові, коли ми чекали.

Ведуча 2: Думали що приїде Кінг і пішли його там зустрічати.

Ведуча 3: Так.

Ведуча 2: По-моєму це постили, навіть щось типу...

Ведуча 3: Це в групі по Кінгу навіть було!

Ведуча 2: Ну, кхм...

Ведуча 3: Ну вони...

Ведуча 2: Я маю на увазі вже якийсь офіційний ресурс.

Ведуча 3: Так-так-так.

Ведуча 3: Не знаю хто, не буду брехати.

Ведуча 1: А це було до, чи після того, як Анжеліна Джолі приїхала?

Ведуча 2: Напевно після. Тому що, по-моєму, Анджеліна Джолі приїхала, і всі такі: «Ну напевно всі зараз поїдуть, і Кінг в першу чергу».

Ведуча 3: Мені здається, що до, але тут теж не буду.

Ведуча 2: Ну я чесно не пам'ятаю. Мені здається було тепло, але, це максимум точності.

Ведуча 3: Я сарказму не розумію, тому я б могла б поїхати, якби була у Львові, слава Богу.

Ведуча 2: Ну я це побачила, типу, я побачила, що має приїхати Кінг, і майже відразу побачила, що Кінг не приїде. Тому цей проміжок, коли всі думали, що приїде, а він не приїхав, я пропустила.

Ведуча 3: Чисто так: ммм.

Ведуча 2: того так, прям відразу миттєва була реакція.

Ведуча 1: Того з автором так і не познайомилася.

Ведуча 2: Так, на жаль. Але прикольно те, що я познайомилася з Кінгом, не знаючи, що це Кінг.

Ведуча 3: Те саме.

Ведуча 2: Це було в один момент? Тобто ти до того не читала Кінга?

Ведуча 3: Я прочитала «Воно», але не знала, що його написав Кінг.

Ведуча 2: А.

Ведуча 3: Я читала в електронки «піратку».

Ведуча 2: І ти така: «Ну люблю щось незрозуміло що».

Ведуча 3: Мені було чи 14, я не пам'ятаю.

Ведуча 2: Усі ми тоді читали незрозуміло що.

Ведуча 3: Так, завантажено з Інтернет в 15, мені тоді ще...

Ведуча 2: я не пам'ятаю. До речі, на тому виданні, що ми читали, ну, довгі ходи, там, по-моєму, не було навіть вказано, що це Річард.

Ведуча 3: Було. Там написано Стівен Кінг під псевдонімом.

Ведуча 2: Ну чомусь я думала що це не Кінг, і просто читала.

Ведуча 1: Він може підписаний був Бакманом?

Ведуча 2: Ну так, але, ну, на нових виданнях пишуть же що це Кінг.

Ведуча 1: Я познайомилася із творчістю Кінга лише завдяки цьому подкасту.

Ведуча 3: і того що у Лєри дуже багато книжок.

Ведуча 1: Позавчора, за цей момент, за цей час, встигла: прочитати три книжки, написати сценарій до цього подкасту, – словом, все встигла. Але я пам'ятаю, що я коли була маленька і ми приходили в гості, до там своїх родичів якихось, і в них була... Люди не дуже сильно читали в той час, особливо паперові книжки, але я бачила в цих родичів ціла полицка отак заставлена Кінгом. Це перший мій спогад про цього автора. Я так думаю: «Ну напевно щось цікаве». Але я так і не читала. Моєю першою книжкою була «Мізері», і це як мені сказала Маша, була взагалі одна із перших, один із перших романів.

Ведуча 3: Кері, Кері.

Ведуча 1: А, так, Кері. Це був взагалі один із перших романів Кінга, який був виданий, як мені сказала Маша. яка у вас була перша книжка?

Ведуча 3: У мене було «Воно», але я його, здається, тоді не дочитала.
Потім дочитала.

Ведуча 1: а це було до 17-го року?

Ведуча 3: Так, це мені 15 років було.

Ведуча 1: А я просто пам'ятаю, що в 17-му році була екранізація.

Ведуча 2: так я подивилась «Воно».

Ведуча 1: І прочитала?

Ведуча 2: Ну, і потім прочитала.

Ведуча 3: Я так, подивилася. Але я дивилася стару екранізацію. Нікому не раджу.

Ведуча 2: Бо тобі було 15.

Ведуча 3: Я думала, що мені було 12, а потім згадала, що в мене комп в 15 з'явився. Тому, так.

Ведуча 1: Блін, ці таймлайни.

Ведуча 3: О, так.

Ведуча 2: Ну вони... зараз уже не так принципово. Тоді скоріш за все було принципово 12 тобі чи 15.

Ведуча 3: Першу книгу, коли я точно знала що це Кінг, це був оцей «Довга хода». Мені Маша така: «Лера, там схоже на «Голодні ігри». Ти повинна прочитати!». Я купила, прочитала. Вона – ні.

Ведуча 1: Ти так і не прочитала «Довгу ходу»?

Ведуча 2: Я, як було: по-моєму, я тоді її читала теж в електронці, тому що... А чому я не знала, що це Кінг?

Ведуча 3: Ти, ти в електронці її читала. Ти мені її скинула, а потім я її купила.

Ведуча 2: От, і тоді, ну, там же ж був оцей вайб постапокаліпсису. Типу Америка, підлітки. Я така: «Ну, Сюзан Колінз, все понятно».

Ведуча 3: Лера, що тобі ще треба?

Ведуча 2: Так, от. І тоді, ну блін, просто, мабуть, в якийсь момент... Воно ж там дуже специфічне в плані розвитку подій, і немає такого, що в

тебе от є чітка зав'язка, є от там якийсь сюжет з кульмінаціями і розв'язка. Ну, воно дуже таке специфічне. І тому, напевно, я її не дочитала, бог мені просто набридло.

Ведуча 1: Вони просто по факту всю книжку йдуть. Через це мені також було важкувато читати, бо типу мені ще Лера сказала що, ну, мені дала цю книжку Лера зі словами, що це моя улюблена книга Кінга. І я така: «Ну зараз як прочитаю», – а потім читаю така: «Що?»

Ведуча 3: Що я не знала про Леру.

Ведуча 1: Це. І вона ще мені сказала, що це всі події протягом двох днів. І я така засікаю, думаю: «Так щось по ідеї понад два дні минуло». А вони насправді там ідуть чотири.

Ведуча 2: Ми з тобою навіть сперечались щодо цього, тому що я думала що вони прям, знаєш, типу рік ідуть, і ти така: «В сенсі?!».

Ведуча 3: Та ну це так відчувається, але неможливо йти рік!

Ведуча 2: А дві доби можливо йти?

Ведуча 3: Можливо.

Ведуча 1: Вони йдуть чотири там.

Ведуча 3: Ні.

Ведуча 1: Чотири.

Ведуча 3: Три. Менше трьох.

Ведуча 1: Більше трьох точно. Ну ми потім подивимося.

Ведуча 3: До чотирьох точно. Боже, ну починається.

Ведуча 2: Ну це ж теж не принципово, в плані того, що не знаю, типу... Ну там конечно ви казали про те, що от це там най-най-най- якісь підготовленіші підлітки.

Ведуча 3: А це просто підлітки в кросівках.

Ведуча 2: Ну, зрозуміло. Але він же ж там розмислював про те, що там, чи зможе він, чи вистоїть, чи, точніше, пройде.

Ведуча 3: Коротше, на той момент я просто не пам'ятаю скільки мені було років. Скільки мені було років? це ти мені дала цю книжку.

Ведуча 2: Ну десь 15.

Ведуча 3: Нехай буде так. Мені було цікаво про що думають чуваки. До «Голодних ігор» я думала.

Ведуча 2: Потім перестало бути цікаво.

Ведуча 3: До, я ж прочитала «Голодні ігри». Там я подумала що, чоловіки, ну люди.

Ведуча 2: Ну, бо їх писала жінка.

Ведуча 3: А потім я прочитала Стівена Кінга «Довгу ходу», там де теж про підлітків я така: «Так, Лера, обережніше треба з хлопцями».

Ведуча 1: Типу, 100 хлопців, і це всі вони такі, оце ось зріз такий суспільства.

Ведуча 3: Ні, ну там розповідається.

Ведуча 2: Знову ж таки це зріз суспільства того часу в Америці, ну типу.

Ведуча 1: А це нас може бути?

Ведуча 3: У штаті Мен.

Ведуча 1: Мейн.

Ведуча 3: Там багато штатів зібралось.

Ведуча 1: Штат Мен. Чоловічий якийсь штат.

Ведуча 2: Який жах.

Ведуча 3: Я ж кажу!

Ведуча 2: I'm Just Man.

Ведуча 3: Там Can.

Ведуча 2: Ну, тут по контексту.

Ведуча 1: Я дочитала цю книжку, і дала її Лері зі словами: «Ну хе...я».

Ведуча 3: Так, це моя улюблена книжка! Ну її!

Ведуча 1: Кінг же не говорить про світ чому він такий? Чому типу?

Ведуча 2: Ну та, він там максимально не заморочувався. Він такий: «Ну щось сталося. От ми ідемо. Усе, пішли».

Ведуча 3: Тоталітаризм, все.

Ведуча 1: Мені всю книжку не давало, типу, спокою: «Чому вони на це підписалися?» Це типу, от, ну, в голодних іграх дітей, насильно змушували брати участь в іграх, а в «Довгому ході» 100 хлопців просто самі по собі такі: «Ну будемо грати на виживання».

Ведуча 2: Так, та їм не давали вибору. Тільки коли вони вже погодились, і потім передумали, тоді так, вибору не було.

Ведуча 1: Але до цього також був же шанс передумати. І мені просто не давало спокою, типу нафіга вони на це підписалися.

Ведуча 3: А як в сучасному світі існують екстремальні види спорту? Як люди підписуються на те, що вони можуть померти?

Ведуча 2: Це хоча б спорт.

Ведуча 3: Там же не завжди спорт.

Ведуча 1: Там не шанс один до 100, що ти виживеш.

Ведуча 2: Тут 100% всі знають, що буде.

Ведуча 3: Це ще і підлітки. Ну типу, по-перше, частина з них мала матеріальну вигоду, і плюс підлітки вони на максималізмі думають: «Та що там іти».

Ведуча 2: Ну вони ж не знають заради чого вони ідуть.

Ведуча 3: Так, так.

Ведуча 2: Тобто там немає такого, що тобі там мільйон доларів буде, або там ще щось.

Ведуча 1: Вони бажання загадують, так?

Ведуча 2: Там незрозуміло якось.

Ведуча 3: Я думала, коли читала, що вони просто підсвідомо чомусь, з якоїсь причини, хотіли померти. Ну типу у всіх буває такий період.

Ведуча 2: Ну, можливо.

Ведуча 1: Ну, деякі так, мені здається.

Ведуча 3: Типу немає сенсу жити чи щось таке. І навіть головний герой Гаретті, він вже казав: «У мене не було страшної скрути. Я навіть не знаю на... сюди пішов».

Ведуча 1: Задумався про це вже тільки там.

Ведуча 2: Ну, знаєш там, багато часу подумати.

Ведуча 3: Проблема ж не в тому, що, а в тому, що в них взагалі був вибір в 16 років 15, чи скільки їм там було, піти туди. Зрозуміло, що всі ми можемо зробити якусь дурню, нам не потрібно щоб суспільство дозволяло, і вноrmовувало це.

Ведуча 3: Певно, про кладовище домашніх тварин відразу скажемо, бо це найочевидніша штука. Це ще все ще до того, як ми знайомимось з Кінгом, тому що це та книжка, яку я читала усвідомлено. Що оце Кінг, мені цікаво. Тому що тоді я підходила до читання Кінга типу: «Ну, блін, ну хоррори. Ну, окей, я розумію, як це працює в фільмі». Тобі кажуть «бу», або щось вискакує, або щось блимає, і тобі страшно. Як це можна зробити в книзі? Я взагалі не розуміла. Тим більше ну, о'кей, там якщо цей жанр був, мені здається, більш популярний саме в літературі трошки раніше, тобто там в кінці ХХ століття. Мені здається, він був більш розвинений, більш популярний. Ну чим тоді лякали людей і чи буде це актуально зараз. І як взагалі з цим можна працювати? Бо я звикла читати таку класичну літературу, де герой розвивається, якісь цінності закладаються. О'кей, що можна зробити, щоб налякати, і саме це насправді от така книжка, де ти прям хапаєш повну концентрацію того, як працює Кінг. Наскільки він накручує оцю внутрішню напругу, тобто на початку тобі ж не страшно, тобі просто такий типу атракціон: от тобі погано, погано, ще гірше, краще не буде, надії немає ще пів книжки попереду. І там ця історія про, якщо прям дуже скомкати і привести до того що ми обговорюємо, про його життя. Як Кінг злякався, що його дитина може померти, і його фантазія на цю тему, і там він накручує оце горе батьків до того, що ти прям сам починаєш божеволіти і думати: «Та, Господи, в цьому Всесвіті вже можливо! Що завгодно, тому що коли ти в такому от зміненому стані емоційному, дійсно вже можеш повірити в будь-що.

Ведуча 3: Ну я трошки поясню. Коротше, вони жили біля трас, і про що «Кладовище домашніх тварин». (спойлер). Там помирає дитина головного героя, її збиває машина на великій швидкості. Колись Стівен Кінг вигулював свого сина, [сміх] він гуляв зі своїм сином у дворі, і його син вибігав на дорогу, і він, ну Стівен Кінг, це побачив і встигнув його забрати звідти і проїхала машина.

Ведуча 2: Ну, не просто машина. Там типу оці «ваговики», які везуть великі вантажі. Ну тобто, мається на увазі, що ця машина не могла пригальмувати, якби його побачила.

Ведуча 3: Так, це автострада. І коротше, він прийшов, я не знаю через який час. Він прийшов додому і описав, що було б, якби його син помер. І він так злякався цього, що відклав цю книжку на якийсь час. І для нього самого це найстрашніша книжка, як і для багатьох інших людей це найстрашніша його книжка. Мене не лякає Кінг, але він може мене шокувати своєю жорстокістю.

Ведуча 2: Ну так, з емоціями він вміє грати. Тобто тобі не буде страшно. Ну це як ми якось обговорювали щодо цього, «Сяйва», що там немає теж навіть в самому фільмі особливо, він там не дуже грає на оцьому ефекті раптовості, скільки створює таку атмосферу напруги, коли ти не знаєш чого очікувати і потім так нашорошено і живеш з цим от відчуттям, що будь-який момент щось може статись.

Ведуча 1: От в Керрі, з самого початку, мені оце ось не сподобалось. У Керрі що з самого початку Стівен Кінг, або натякає, або вже далі прямо говорить про те це, що буде в кінці.

Ведуча 3: Ну це типовий Стівен Кінг. Це завжди так.

Ведуча 2: Ну типу він відразу каже: «Ну оцей помер, зараз розкажу як то було», або взагалі просто він може описувати персонажів і типу: «А отам живе його сусід, його тітка померла від раку, а він потім жив отак, ну це інша історія, до побачення».

Ведуча 3: Це як у «Воно» було. Там, здається, з самого початку було відомо, що помре один з головних героїв.

Ведуча 2: Ні, не пам'ятаю, до речі.

Ведуча 3: У ванні, чи де він там був. Так, я не хочу спойлерити і казати ім'я!

Ведуча 2: А, ну так. Так-так.

Ведуча 3: Він на самому початку книги, ну я дуже давно читала, я можу помилитися. А потім всю історію цього чувака з самого дитинства. І я така: «Так, стоп».

Ведуча 2: Ну там, по-моєму, от я не пам'ятаю, бо я була шокована його смертю, коли це сталося по сюжету.

Ведуча 3: Вирізаємо.

Ведуча 1: Так от, про Керрі. У книжці він з самого початку говорив, чим це закінчиться. І коли це почалося, це було не так, це мене не шокувало. І найнеприємніший для мене момент був в книжці, це коли вони свиню забили. Це було прям дуже неприємно. Ну мені було не так неприємно читати коли Керрі розносила все місто, як коли вони забили цю бідолашну свиню. А от в фільмах... Я подивилась два фільми про Керрі 2012 року і 2002. І коротше в обох...

Ведуча 3: Ти не дивилась 70-го?

Ведуча 1: не встигла, вибачте.

Ведуча 2: Я взагалі жодного не дивилась.

Ведуча 1: Так от. У фільмах це починається як звичайна історія. Більш-менш звичайна історія шкільна дівчинки затюканої, і в оцей ось момент де вона приходить із Томмі на Бал випускний, там все так рожево і так солодко, ну просто клас.

Ведуча 2: А насправді ніби не було всієї цієї історії і нічого далі не буде.

Ведуча 1: І настільки різко починається оця ось «кривава баня» просто. Мені було дуже некомфортно дивитися сцени на Балу на оцьому

випускному, тому що я знала, що буде далі. От у фільмі це спрацювало за рахунок того, що я ж все одно знала, що буде. Але до цього атмосфера не так сильно нагніталась.

Ведуча 2: Ну, Кінг же ж він не про детектив про те, що як це все відбувається, а він саме про... Він любить вивернути це все і показати зсередини всі нутрощі, що там у людини. Я маю на увазі не стільки описи, скільки психологічні портрети, тому що він любить грати з емоціями, саме пропускаючи нас через світ персонажа.

Ведуча 3: Єдиний мінус того, що він доволі плодовитий те, що якісь теми в нього повторювались. Ну, бо це нормально, бо якщо тебе щось задіває, тобі хочеться більше розкрити це, і, навіть не дивлячись на це, у нього є абсолютно не схожі між собою тексти.

Ведуча 2: Так. І це прикольно. Ну, це так і працює. Що ти створюєш чогось багато і зрозуміло, що воно буде повторюватись, але якщо ти чогось багато створюєш, то певно в якийсь момент тобі набридне штампувати, і ти все одно створиш щось нове. Ну, напевно.

Ведуча 1: А які в нього теми повторюються?

Ведуча 3: Наприклад, у нього все ну дуже багато в штаті Мен, Мейн. В штаті «Мужик» [сміх]

Ведуча 2: Ну, тому що він шарить за цю тему, все нормально.

Ведуча 3: Ну, так, бо він сам звідти. Насправді в нього не все там.

Ведуча 1: Ну от Керрі з Мейну, і «Довга хода» в Мейні була.

Ведуча 3: Ее так? А, так. Вони йшли саме...

Ведуча 1: «Наш, мейнський», – казали Гаретті.

Ведуча 3: У нього була... Якийсь страх бджіл, я це помітила в... Господи, в «Кладовище домашніх тварин» і в «Сяйві», і ще десь теж гадували, що там бджоли-оси. В дитинстві.

Ведуча 2: Мухи і бджоли.

Ведуча 3: Мухи і бджоли. Бджоли сідають на квіти.

Ведуча 2: Мухи на щось інше.

Ведуча 3: Так, ну коротше, в нього була історія, чи то він до тітки, чи то дядьки, коротше, він був малим і він гулявся з якоюсь трубою залізною, можливо, це була не труба. Гуляв він з тою трубою, це точно, дуже важливе. Потім з цієї труби вилетіла оса, вкусила його, куди не пам'ятаю. Йому стало боляче, він почав волати, впустив ту трубу собі на ногу і почав волати ще сильніше, бо, виявляється, укус не такий вже й болючий. Я так зрозуміла він досі боїться бджіл.

Ведуча 2: А мух?

Ведуча 3: Мухи сідають не на то, що він боїться, от. А з приводу про Мізері, я потім розкажу. Коротше в нього була, коли він був малий, в нього була сиділка, їй було 14 років. Я не пам'ятаю в неї якесь подвійне ім'я. Що там...

Ведуча 2: Вона подвійний Агент у співпраці з бджолами.

Ведуча 3: Вона його дуже сильно травмувала. Вона колись змусила його з'їсти сім яєць, він потім блював. І вона його за це закрила у шафі, як в Кері. Кері закривала її матір в шафі.

Ведуча 1: Ну в цій кімнатці під сходами.

Ведуча 3: Гаррі Поттер!

Ведуча 2: Так просто будуються будинки.

Ведуча 3: В Америці.

Ведуча 1: Так про фільми ще Кері розкажу, бо я два подивилась.

Ведуча 3: Ти не подивилась основний. Я тільки зараз дізнала, що у 2002 був фільм.

Ведуча 1: Так я просто загуглила така, ну, перший, який мені видало, той і глянула. 2012 рік. І ще оця головна героїня.

Ведуча 2: У тебе вчора був такий веселий вечір?

Ведуча 1: Позавчора. Учора в мене був вечір 2002 року. [сміх] Коротше, в екранізації 12-го року мені було дуже дивно дивитись, бо головна героїня, дівчина, яка зіграла Керрі, дуже конвенційно красива, і мені було дуже дивно типу сприймати її як оце ось...

Ведуча 3: Ну, вона виглядає занадто «здорово».

Ведуча 1: Так, аутсайдером. Мені було її дуже важко сприймати. І мені сподобався цей фільм, бо він більше розкрив Керрі, як людину, і до неї співчуття виникало, бо в книжці було важко проникнутися співчуттям до неї.

Ведуча 2: Там більше розкривалося її травмованість, її взаємодія з матір'ю і її взаємодія з цими надприродними здібностями, як вона вражена тим, як це все працює. Але саме як людина і дівчина ми не знаємо, що вона думає, окрім того, що вона страждає через оточення, через матір, через однокласників. І вона, умовно кажучи, весь світ їй каже, що дуже погано що ти існуєш. Давай напевно буде краще, щоб ні.

Ведуча 3: Конкретно в цьому фільмі, якби вони хоча б Хлою Моріц не накручували, ну типу блін, вона реально така, що ми всі накручені. Вона занадто доглянута і мила. Конвенційно привабливі люди теж можуть гнобитися, але просто вона не виглядає затюканою дитиною, у якої мама релігійна, хоча мама її мені дуже сподобалася.

Ведуча 1: Її грала та ж актриса, що і Коїн.

Ведуча 2: Подумайте.

Ведуча 1: Я така: «Боже, як в неї гарно виходить грати психопаток».

Ведуча 2: Так. Короче, подивись, 70-го. Там дівчина теж дуже гарна, але можна повірити, що вона ізгой, особливо в ті часи.

Ведуча 1: Повернемося до “Довгої ходи”, коли я розгорнула книжку, я побачила, що автор Річард Бакман. Хто це?

Ведуча 3: Коротше, йому багато разів казали, що його купують і його цікаво читати тільки...

Ведуча 2: Це одна з версій. Тому що Семків, наприклад, каже, що йому не здається ця версія правдивою.

Ведуча 1: Доозвучмо цю версію.

Ведуча 3: Коротше, йому казали, що його купують виключно через ім'я, ну типу, бо він вже його собі зробив на той момент. І він вирішив спробувати

випустити щось під іншим ім'ям. Він випустив “Мобільник”, “Довгу ходу” і...

Ведуча 2: “Протистояння”?

Ведуча 3: Не пам'ятаю, коротше. Здається, три романи він випустив, а потім якась людина подзвонила у видавництво, через яке видавався Річард Бакман...

Ведуча 2: Я знаю це Кінг!

Ведуча 3: “А Річард Бакман це Кінг?”, і вони такі “Так!”. Це, типу, не довга гра була. Упс...

Ведуча 2: Інтрига розкрита. Ну Семків каже, що який сенс було Кінгу сумніватися? Очевидно, якби він не був хорошим письменником, він би не мав би цього імені, не мав би цього бренду і не видавався б так широко.

Ведуча 3: може заради цікавості чи чисто заради самого себе? “Чи зможу я?”.

Ведуча 2: Йому не подобається ця версія, йому не подобається версія з тим, забула чим ще, ви мене збили. Ну коротше, він каже, що, скоріш за все, просто у Кінга були твори, яким відмовили у видавництві, коли їх подавав Кінг, він подав ще отак.

Ведуча 3: Мені здається, що пізніше, коли він уже зробив собі ім'я, навряд чи хтось йому відмовляв. Я читала цю версію. Хоча не знаю, як працює книговидавництво в ті часи в Америці. Може, наскільки я знаю, там можна, здається, не більше якоїсь кількості книг випускати.

Ведуча 2: Він казав, що є ще версія, що типу забагато творів для одного автора і типу давайте оце видамо. Це типу не Кінг, бо що це таке? Хоча, знову ж таки, Семків каже, який фанат не схоче почитати ще одну книжку свого улюбленого автора?

От, до речі, про особливості книговидання в Америці, цим і цікавиться книжка Семківа, тому що він розказує історію ту саму, що і Кінг, по суті, в своїй книжці. Він аналізує як писати хорори і свій власний шлях, але адаптує її для українського читача і пояснює, якраз у ці штуки, як видаються книжки

в Америці, в чому різниця порівняно з українськими. Чому, наприклад, українські видавці так само не можуть штампувати там ці тиражі настільки великими про сам цей феномен “пейпербеків” (цих типу маленьких неякісних книжечок), які були дуже дешевими і типу легше продати багато таких книжок, ніж видавати там менший тираж більш якісної. Чому у нас це не спрацює. Тому дуже цікаво.

Ведуча 1: Я “проспойлерила” Лері трошки, чому мені дуже сподобалась “Мізері” і менше сподобалась “Керрі”. В “Керрі” я читаю. Так, ну школа ну дівчинка в дуже релігійній сім’ї, а потім, опа. Телекінез!

Ведуча 2: Чекай, він же ж там дуже розробляє цей всесвіт. Він взагалі любить ці штуки типу. Він додає туди газети, вирізки, він робить цю історію об’ємною.

Ведуча 1: Це все, ну типу, він намагається в “Керрі”, він видає телекінез як реально містичне, як реальне явище, що це воно не містичне. Щось якась фігня.

Ведуча 2: Кінг, ти що не знаєш що немає телекінезу?

Ведуча 1: Що за псевдонаука?

Ведуча 3: Він використовує це як інструмент. Типу, це дало їй можливість більш масштабно повинищувати своїх кривдників.

Ведуча 2: Для Америки ж взагалі, напевно, для будь-якої країни, просто в Америці ці випадки дуже голосні. Ну досить розповсюджене явище коли підлітки пускаються берега і починають вбивати.

Ведуча 3: Це всюди.

Ведуча 2: Ну я озвучила, що, напевно, це найбільш типу ну. Тому що ти знаєш якісь історії про, наприклад, Іспанію чи Німеччину? Скоріш за все просто через те що там це висвітлюється так сильно.

Ведуча 3: Плюс дозвіл на зброю.

Ведуча 2: Це так і плюс Америка ж на чому робить і медійний ефект? Тобто є, ну я прямо зараз можу назвати твори, в яких це було використано, як частину сюжету.

Ведуча 3: Єдиний раз коли Стівен Кінг сам, ну типу, зняв із продажу свою книгу. Блін я забула, як вона називається “Жага”, чи як?

Ведуча 2: ”Лють”.

Ведуча 3: ”Лють” - це єдине його книга, яку він сам зняв з виробництва. Після того, типу, коротше, була якась стрілянина в школі. І у хлопця, який її розпочав, знайшли книжку Стівена Кінга. Цю “Лють”.

Ведуча 2: Це настільки притягнуто за вуха, типу. У підлітків стільки проблем у житті, пов'язаних з їхнім безпосереднім оточенням, що якійсь там Стівен Кінг навряд може навіяти ідею.

Ведуча 3: Слухайте тоді ще не було аніме.

Ведуча 1: Давайте не будем щось про аніме.

Ведуча 3: Воно було, але його тоді не так демонізували.

Ведуча 2: Так ми дізнались, що у 80-ті роки в Америці не було аніме.

Ведуча 3: Ну було менше, менше ніж у Франції чи Японії.

Ведуча 1: В “Мізері” доволі реалістичний реальний світ і, напевно, через це мені вдалося в нього ну глибше пірнути, і ця історія мене більше пройняла. Ну, напевно, я люблю історії про маніяків, знаю. Ви помічали, що ще десь, де містичне в творчості Кінга, є метафорою на проблеми в реальному житті?

Ведуча 2: В основному. Тому що він ну треба розуміти, що це автор класичних ну з класичною освітою. Він любить класичні твори. Він викладав літературу, тобто це не ну типу: “Подивіться, як літають НЛО і як твориться магія”. Ні, він розуміє, що в книжці має бути конфлікт, вона має чомусь вчити. Але не вчити, що так робіть, а так не робіть. А вчити, що дівчинка може порізати все місто, якщо ви будете її ображати, будьте з нею ввічливі.

Ведуча 3: У нього часто дорослішання йде як якась... Ну в мене тільки “Воно” йде страх. Що дорослішання це той ще монстр.

Ведуча 2: Ну в принципі, він вже дуже ідеалізує дітей, і він, як би втілює цю ідею, що діти відповідальні. Не відповідальні, як? Дорослі відповідальні за вчинки дітей в більшій мірі, тому що на становлення дітей

на становлення, на їхні погляди дуже впливають дорослі і їхнє оточення, і в його творах дуже часто дорослі гірші ніж діти, і діти втілюють таку більш надію.

Ведуча 3: Просто доросле ігнорування. Це добре розкрилося в “Воно”, бо дорослі в прямому сенсі не бачить проблеми, які можуть вбити їх дітей, ну типу. Там був цей монстр, його бачили тільки діти.

Ведуча 2: Так, ну фактично це.

Ведуча 3: Ігнорування дитячих проблем.

Ведуча 2: Дорослі дійсно не взаємодіють зі своїми дітьми, ігнорують булінг, ігнорують там їхні комплекси, їхній якісь проблеми, взаємодії. І фактично таким чином не дають тієї допомоги, якої потребують діти.

Ведуча 3: Я не дуже сильно побачила, що типу батьки прям зобов'язані. Він скоріше, або я так сприйняла. Що він ніби показує навпаки, що типу батьки ніколи не будуть достатньо бачити, щоб ти не робив.

Ведуча 2: А вони що багато робили? Ну, чиї батьки з персонажів “Воно” хоч щось робили? Навіть якщо взяти там одного з цих персонажів, там Білла. Так у них загинула дитина. Але поруч з цією дитиною є інша дитина, яка так само травмована, але батьки повністю закриваються і один від одного, і від цієї дитини. І ця дитина починає відчувати провину. Вже не будемо говорити про бідолагу Беверлі.

Ведуча 3: Я не згадаю жодного роману Кінга де батьки були, ну прям, хорошими.

Ведуча 2: Можливо, це його якийсь комплекс і його якийсь страх, що він буде поганим?

Ведуча 3: Я побачила тільки ну типу, що батьки повинні старатися, але вони все одно будуть сліпі, вони просто повинні це розуміти.

Ведуча 2: Частина життя.

Ведуча 3: Так.

Ведуча 2: Дійсно ніколи не все проконтролювати.

Ведуча 3: Не бачила якоїсь сильною моралі, щоб він цим виштовхував. Просто побачити всю безвихідь.

Ведуча 2: Він ніколи не є моралізатором, він просто каже, що ну отак все відбувається. Подивіться, подумайте. Можливо, ви можете щось змінити з цим. Це ну те саме от ще до життєвих якихось випадків з “Сяйвом”, що у Кінга самого був період в житті, коли він був алкоголіком і вживав наркотики. І теж не дуже пам'ятаю, але була ситуація, коли ну йому саме діти його вказали на те що відбувається щось не дуже те. І треба якось взяти себе в руки. В “Сяйві” є момент, де Денні приходить, знаходить батьковий рукопис.

Ведуча 3: Я не пам'ятаю цього. Пам'ятаю, що він дуже багато пив. Його кодували, чи як це називається в Америці. Бідна його дружина, насправді.

Ведуча 2: Ну фактично так і мені як поки що ти їх, а я подумала про те, що я верталась цю книжку я подумала про те, що дружина ж ну як вони познайомилися з дружиною, вона теж вчилась разом із ним здається на якомусь літературному курсі, пов'язаному з поезією. Ще одна сумна історія, ну я маю на увазі, що вони обидва на рівних умовах вчилися типу далі. Знаємо ми тільки Кінга.

Ведуча 3: Ну у неї явно жилка краще працює, бо Керрі зі смітника дістала вона і сказала куди.

Ведуча 2: Очевидно, що вона в цьому розбирається.

Ведуча 1: Допомогала прописувати, допомагала йому з вибудовою Керрі жіночою.

Ведуча 2: Ну це ж ще одна історія про те, що в якийсь момент жінка починає займатися побутом, а чоловік може пиячити, наркоманити, видаватися і так далі.

Ведуча 3: Вона там багато працювала, коли він писав.

Ведуча 1: Чи допомагала йому дружина іще з якимись жіночими персонажами, бо вони у Кінга доволі непогані?

Ведуча 2: Про Керрі. “ей же роман фактично врятував його доньку, тому що коли все ж таки вони прийняли цей роман до друку і виплатили йому гонорар, у цей час його донька хворіла. От тому, в будь-якому разі дуже важлива книжка для його родини і для його долі, скажемо так.

Ведуча 3: Я не впевнена, що це правдива інформація, але наскільки я знаю, 1-й виданий роман це “Керрі”, а 1-й дописаний це “Довга хода”. Тобто мій улюблений це самий сирий матеріал.

Ведуча 2: 1-й роман, тобто до цього у нього були роки статей, роки оповідань, роки, коли він ввів газети даже з дитинства.

Ведуча 3: Ще і гроші за них отримувал. Я в шоці, просто.

Ведуча 2: Тому, що в нас це не так розвинено. Я думаю, що для Америки це не було настільки прям дивним. До речі, ще про що я подумала, що дійсно він один із тих авторів, які не поїхали в якесь велике місто, і там типу розкручувались, а він ну все життя жив у своїй “Вінниці”.

Ведуча 3: З приводу жіночих персонажів, якщо ми згадали про його дружину, це трошки сумно, бо типажу його дружини типу мало, ну я взагалі не пам'ятаю в нього. Або ідеалістична подруга головного героя, ця ідеальна, красива, не знаю, або маньячка, або дитина.

Ведуча 2: Ну в нас ту різні погляди на жіночих персонажів. Я все ж таки піддаються думці, що він досить феміністичний. Я палко люблю Беверлі саме за те, що він розкриває її проблеми і як підлітка і, очевидно, що там як він все одно занурюється в те, що це дівчина і розказує про її встановлення і як дорослої жінки, тому що там теж ти не любиш теж дорослі у ці епізоди “Воно”, але він дуже класно це робить у плані того, що там є її подруга юристка, по-моєму, і вони на оцій взаємодії, що Беверлі травмована своїм батьком, потім своїм чоловіком, і спілкується з цією подругою, яка в принципі... Розуміє, що відбувається в житті Беверлі оцей погляд на те, що суспільство робить із жінками проблеми патріархату.

Ведуча 3: Скажу так, мені здається, він максимально містичний, яким може бути чувак, чоловік на кожному етапі, коли він кожен книгу писав

типу, це був максимум для того часу. І навіть це і на тому спасибі вам, ну це нормально, бо коли це не твоя проблематика, то, ти можеш.

Ведуча 2: Добре, що взагалі згадали.

Ведуча 3: Так типу, що їм могли бути якісь проблеми, окрім чисто жіночих, хоча жіночі там фігурували, бо дорослішання у нього доволі демонстративне.

Ведуча 1: Жіночі персонажі мені доволі приємні, і я можу якось ними пройнятися, бо в інших творах відчувається, що цю жінку, писав чоловік. А в Енні Вілкс. А вона прям дуже класно описана як.

Ведуча 2: Лера каже, що вона не є жіночим типом маньяків.

Ведуча 3: Ну чому. Мені подобається, що всі маячні штуки вони доволі маскулінні. І це в принципі відповідає життю, але жінки в нашому світі, які вбивають вони ну типу, які при цьому не настільки маньячки, не настільки маскулінні. Бо все-таки в неї більше якоїсь мускулінності проявлятися, якби не сказали, що це жінка по всім іншим параметрам. Окрім того, що любить любовні романи, це напевно тільки жінки люблять. По всім міг бути чоловік типу, там же розказують, що вона дуже сильна. Єдине мені не сподобалось, що в цій книзі він на повному серйозі порівняв штучне дихання з голодуванням це. Було дуже. Неприємно. Навіть якщо це робить маньячка.

Ведуча 1: Хоча тоді він ще не знав, що вона маніячка.

Ведуча 3: Він розумів, що легше було його блін, вже до будь-якої лікарні везти. В книзі це швидше відчувається. У фільмі ти не відразу розумієш, що він, коли прокинувся, він вже думав, що він в халепі. У фільмі є якийсь бар'єр, коли ти ще думаєш, що це мила жіночка. До речі, класний фільм мені дуже подобається. Головна актриса, яка зіграла.

Ведуча 1: Так, вона прям дуже класна. Правда, от я зрозуміла тих людей, які стають в позу, коли дивляться фільми. Після прочитання книжки там було не так, але...

Ведуча 3: З “Голодними іграми” було не так?

Ведуча 1: Ну з 2-гою частиною 3-го фільму, бо я так і не змогла додивитися його, а от ну Енні Вілкс фільм мені здається, витягнула його. Вона прямо була дуже класна.

Ведуча 3: За цей фільм вона отримала оскар?

Ведуча 1: До речі, чому твори Кінга так люблять екранізувати?

Ведуча 3: По-перше, в нього був, я не знаю, чи досі він діє. Він, коли був, коротше дуже давно, коли він вже став популярним, і він дозволив за один долар викупати в нього права, щоб могли студенти брати його сюжети і екранізувати, тобто тільки за один долар. Ми не знаємо, скільки це зараз діє, гадки не маю, але на той момент це допомогло. Багато аматорів теж знімали щось по Кінгу. У вісімдесяті люди могли в університетах брати камери знімати фільм.

Ведуча 1: Прикольно, це також, мені здається, могло якось популяризувати його творчість.

Ведуча 2: Хоча він же не любить своєї екранізації.

Ведуча 1: Я його дуже розумію.

Ведуча 3: Важко екранізувати, бо з повністю вдалих, мені тільки напевно Керрі подобається і Мізері, і то тільки через головну героїню. Бо в плані сюжету в мене там є проблема, але я навіть не можу уявити, якби це передали в книзі. Це повністю його почуття. Як він буде ходити? Такий будемо чути голос, це треба вміти, екранізувати.

Ведуча 1: Ну, і Мізері якось був по хронометражу, там півтори години. Мені здається, це малувато, вони там додали лінію. Ну там було показано, як його шукали, бо ми з читаючи від ну від лиця автора, не знали цього, як там відбувається, як там постановка за межами будинку? Це було цікаво, але вони додали не нужню якусь лінію потрібну лінію мені здається, прибрали, там цей епізод з ікрою, як вона його годувала, в кінці мені дуже, як вона його в цю коморку скидала. Місце для сміху мені було дуже шкода, що не ну це якось, підкреслювали її душі, божевільності з ниточками. Також у фільмі не було, що вона там свої волосинки розставляла, поки по квартирі для того,

щоб побачить хтось чи заходив, чи перебирав її речі, це якось більше типу підкреслювало її божевільності.

Ведуча 3: І як мінімум ми не встигли, бо головний герой там чисто, знаєте, дитина серед об'єктивних батьків, коли він розумів вже по її виразу обличчя, ході, що все, сьогодні поганий день, типу оцього, і це важко передати в кінематографі. Можливо, якось можна, але там ще й хронометраж, ну, дуже великий. Типу там обрізали дуже багато сцен і, він набагато легше вибрався, особливо з обома ногами.

Ведуча 1: З обома ногами, і не було вбито поліцейського іще одного.

Ведуча 3: Просто тут у нього доволі швидко вийшло. Там у нього декілька разів майже виходило, майже могло вийти, і це теж нагнітало, коли ми хочемо, щоб він виграв, але так більше пів книги.

Ведуча 2: Бачиш, з Кінгом така штука, що може вийти гарний фільм, але тоді як екранізація це не працює, як було з “Сяйвом”, я дуже поділяю думки Кінга про те, що прос**ли, прости Господи, персонажа, при тому, що актриса гарна, та і фільм добре зроблений. Тобто все мало би бути добре, якби вони її не доводили і не робили іншого персонажа. Фактично, тому що по книзі, знову ж таки, Кінг робить її сильною. Він прописує її мотивацією, він прописує її як дійсно сильну особистість.

Ведуча 3: Є проблема у тому, що конкретно Кінга важко екранізувати. Бо в нього дуже багато побудовано на емоціях і щоб це показати, треба якісь візуальні ефекти.

Ведуча 1: До речі, ще одна штука, через яку я зацікавилася Кінгом. Це його висловлювання щодо України і його позиція, яку він транслює в себе у Твіттері. Він навіть в там з Ілоном Маском щось сперечався.

Ведуча 3: Так. Цікаво, він заплатив цьому ексу за галочку? Бо він казав, що не буде платити.

Ведуча 2: Мені здається, що Маск там прогнувся, бо це Стівен Кінг, я перепрошую посуньтесь.

Ведуча 3: Я заради нього в цьому Твіттері і зареєструвалася.

Ведуча 2: Немає нічого дивного в тому, що він підтримує Україну, бо він адекватна людина. Очевидно, що адекватна людина буде підтримувати Україну.

Ведуча 3: Іноді ти дивуєшся, що весь час думав, що людина адекватна, а...

Ведуча 1: Стівен Кінг в Україні, окрім “Клубу Сімейного Дозвілля” ще десь видавався?

Ведуча 3: Ні, вони є власниками прав на видачу Кінга.

Ведуча 2: Можна сказати монополісти. Трошки щодо цього хочу сказати, що вони розробили. Ну там дійсно є різні переклади ну там же працює не один перекладач, і вони є різної якості. Пам'ятаєш скандали, пов'язані з Кінгом, тому що там були ситуації, коли книжки перекладалися не з оригіналу, а з російського перекладу, бо він виходив раніше. І були такі, ну прям явні ляпи пов'язані з цим. Але я дуже вдячна КСД за те, що я дізналась про Олександра Красюка, тому що він просто боженька перекладу. Він майже всі романи переклав там.

Ведуча 1: Про Ростислава Семківа ми, напевно, вже не встигнемо поговорити.

Ведуча 2: Про нього ми сказали на початку: це наш, український, літературознавець. В цілому його не треба розглядати як такого чувака, який викладає десь там щось незрозуміло, що, він дуже контактна людина. Дає інтерв'ю. Він пише дуже класні та цікаві книжки.

Ведуча 1: Дівчата, дякую вам за обговорення, а глядачам за те, що додивилися до кінця. Сподіваюся цей подкаст надихне вас до читання. Нагадую, поставити цьому відео лайк і підписатися на канал, якщо ви досі цього не зробили. Також пишіть у коментарях яких авторів чи книги ви б хотіли, щоб ми взяли на обговорення. Зустрінемося у наступному випуску. Бувайте.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Brooke A. How to Start a Podcast. buzzsprout. URL: <https://www.buzzsprout.com/blog/how-to-start-a-podcast> (дата звернення: 01.12.2023).
2. Ciccarelli S. History of Podcasting. *Voices.com*. 2013. URL: <https://www.voices.com/resources/articles/podcasting/history-of-podcasting> (дата звернення: 24.11. 2023)
3. Drew C. Educational podcasts: A genre analysis. sagepub journals. URL: <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/2042753017736177> (дата звернення: 01.12.2023).
4. Evolution of Radio Broadcasting. *Github*. 2018. URL: https://saylordotorg.github.io/text_understanding-media-and-culture-anintroduction-to-mass-communication/s10-01-evolution-of-radiobroadcastin.htm (дата звернення: 24.11. 2023).
5. Podcast. dictionary. URL: <https://www.dictionary.com/browse/podcast> (дата звернення: 24.11.2023).
6. Podcasting: What do I need to know?. BBC Academy. URL: <https://www.bbc.com/academy-guides/podcasting-what-do-i-need-to-know/> (date of access: 01.12.2023).
7. Ross Winn «What Is A Podcast And How Do They Work?» 2021. URL: <https://www.podcastinsights.com/what-is-a-podcast.>
8. The Radio Journal International Studies in Broadcast and Audio Media Volume 5 Number 1. Great Britain : 4edge, 2007. 60 p. URL: <https://ru.scribd.com/document/18798558/The-Radio-Journal-International-Studies-in-Broadcast-and-Audio-Media-Volume-5-Issue-1> (дата звернення: 01.12.2023).

9. Types of Podcasts: The Complete Guide to Audio Content Marketing (Infographic). *Brafton. Fuel your brand.* 2021. URL: <https://www.brafton.com/blog/videomarketing/types-of-podcasts/>.
10. Бенківська А. Подкастинг як інструмент маркетингових комунікацій. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/mnj_2017_17%282%29__4 (дата звернення: 15.06.2021).
11. Бойчук А. Що таке подкасти і як ними користуватися? URL : <https://iporada.com/shcho-take-podkasty> (дата звернення: 24.11.2020).
12. Дмитровський О. Подкаст-програми та блоги: основні аспекти їх створення. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tir_2014_13_31 (дата звернення: 01.12.2023).
13. Дубенська О. Послухай мене. Як розвивається ринок подкастів в Україні та світі. URL : <https://adsider.com/ua/poslukhay-mene-yak-rozvyvaietsiarynok-podkastiv-v-ukraini-ta-sviti> (дата звернення 20.11.2023).
14. Єлісєєв Ю. П. Ораторське мистецтво : навч. посіб. Київ : Ділова Україна, 2002. 155 с
15. Лизанчук В. Основи радіожурналістики : підручн. Київ : Знання, 2006. 628 с.
16. Медіанаративи. Подкастинг як перспективний напрям медіадіяльності / О. Кирилова та ін. Дніпро : ЛІРА, 2022. 116 с.
17. Міронченко В. Основи інформаційного радіомовлення : підручн. Київ : ІЗМН, 1996. 438 с.
18. Мірошніченко П. Подкаст як тренд радіожурналістики. URL : https://zp.edu.ua/uploads/dept_s&r/2021/conf/2.3/Zbirka.pdf#page=110 (дата звернення: 25.11.2023)
19. Олейник В. У чому сила радіослова? *Журналіст України.* 1981. № 4. С. 27–30.

20. Презентація результатів дослідження «Як читають українці під час повномасштабної війни – 2023. ukrinform. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-presshall/3772169-prezentacia-doslidzenna-ak-citaut-ukrainci-pid-cas-povnomasstabnoi-vijni-2023.html> (дата звернення: 11.12.2023).
21. Сапiон М. Велика пiдбiрка українських подкастiв. URL: <https://ain.ua/2019/12/21/bolshaya-podboroka-ukrainskix-podkastov/> (дата звернення: 21.11.2023).
22. Сушкевич О. Особливостi застосування подкастiв у фаховiй пiдготовцi майбутнiх учителiв англiйської мови. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/pednauk_2015_4_47 (дата звернення: 12.06.2021).

ВИСНОВКИ

Наша кваліфікаційна робота спрямована на те, щоб популяризувати читання як цікавий спосіб дозвілля для ширшого кола людей. Через недостатню кількість якісного українськомовного контенту на літературну тематику та велику кількість різного іншого розважального контенту в молоді може знижуватися мотивація читати літературу. Як інструмент для розв'язання цієї проблеми ми обрали подкаст, оскільки він поєднує в собі відразу два аспекти: освітній та розважальний. А також має низку переваг, таких як зручність у споживанні контенту й доступність.

Подкасти з'явилися відносно нещодавно та пережили стрімке зростання популярності з настанням пандемії коронавірусу в 2020 р. Цей процес не стишив ходу й досі, подкасти приваблюють нову аудиторію, яка слухає та дивиться їх як для розважальних, так і для освітніх цілей.

Після початку повномасштабної війни в Україні для багатьох стало принциповим питанням мови контенту, який вони споживають. Серед українців почала прослідковуватися тенденція відмови від російськомовного контенту, унаслідок чого попит на якісний контент українською мовою суттєво зріс.

Подкаст може стати платформою для обговорення, обміну враженнями та рекомендаціями, допоможе створити серед слухачів читацьку спільноту та викликати емоційний зв'язок поміж ними, із ведучими подкасту та світом літератури, що сприятиме формуванню звички читати на регулярній основі.

Усі подкасти об'єднані літературною тематикою, а тема кожного окремого епізоду різна. У них спікерки діляться своїми враженнями від прочитаного, розповідають цікаві історії з життя авторів та авторок і рекомендують щось для прочитання. Назва подкасту «Сумбурні підсумки» була обрана, оскільки одна з ведучих є засновницею читацького клубу в Сумах із такою назвою.

Ми обрали мультимедійний підхід до створення творчого доробку, тож розробили подкасти у двох форматах: відео та аудіо. Відеоподкаст ми розмістили на каналі в YouTube, а подкасти в аудіоформаті – готові для публікації на сторінці в SoundCloud. Також кожен подкаст доповнюється зображенням, яке використовується в YouTube та SoundCloud як обкладинка.

Для того щоб зрозуміти, наскільки поширені подкасти на літературну тематику, ми оглянули подкасти «Ранкова доза» від «Української правди» та Українського інституту книги, «Станція 451» від The Village Україна та «Культсховище» від Суспільне Культура. У результаті моніторингу пересвідчилися, що жанр літературних подкастів активно розвивається та пропонує користувачам різноманітний контент.

Завдяки нашій магістерській роботі ми плануємо розвивати читацьку культуру в Україні та сприяти її популяризації. Канали в соціальних мережах, де опублікований нами проєкт, можуть стати платформою для обміну думками, враженнями та інсайтами, стимулюючи аудиторію до подальшого занурення у світ літератури.